

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

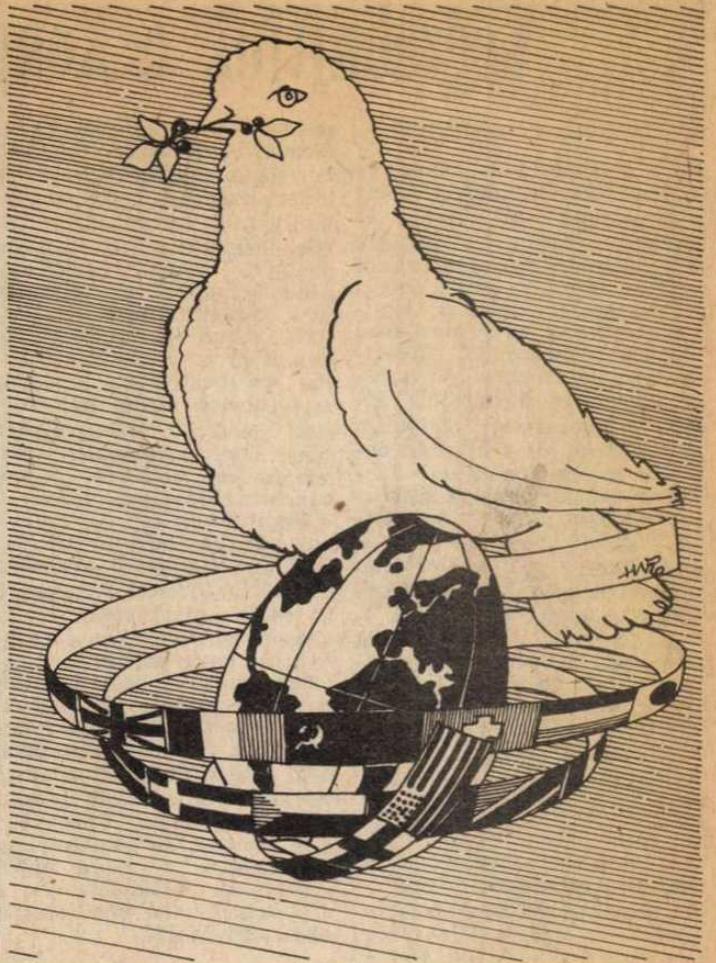

XXVIII. ÉVFOLYAM

9. SZÁM

1983. SZEPTEMBER

ÁRA: 1,50 FORINT

A szakszervezetek a békéért

Béke — ez a közös akarat kötötte össze a Prágában június 21—26. között lezajlott béke-világtalálkozón 130 ország küldötteit — nemre, korra, nemzetiségre, filozófiai, vallási, politikai meggyőződésükre való tekintet nélkül.

Közös akarat: béke — ez azt jelenti, hogy a világ népei nemet mondanak az egyre fokozódó fegyverkezési hajszára, a növekvő nukleáris fenyegetettségre, a háborúra, a halálra. Igent mondanak az atomfegyverek csökkentését szolgáló tárgyalásokra, az atomfegyvermentes övezetek létrehozására, az általános és teljes leszerelésre, a békes politikai tárgyalásokra, a békére, a szabadságra, a függetlenségre — az életre.

Az e közös akarat szellemében rendezett béke-világtalálkozó alkalmával a szakszervezeti aktivisták találkozóján 82 ország szakszervezeti küldöttei is, mintegy 500 résztvevő kifejezte békeálmját. A találkozóan elhangzott beszámoló megállapította, hogy a féktelen fegyverkezési hajszát — függetlenül az országok társadalmi és politikai rendjétől — egyre nagyobb összegeket szakít ki a költségvetésből. A terhetek, ha különböző mértékben is, a dolgozók viselik. A világ valamennyi munkáscsaládját sújtja a növekvő fegyverkezési költségvetés, amelynek összege napjainkra már 600 milliárd dollárra rúg. Miközben egyre szaporodik az életet kioltó, a világot elpusztítani képes fegyverek arzenálja, 1 milliárd ember szenved az éhínségtől, s évente 40 millióan halnak éhen. Egymilliárdnál is nagyobb azoknak a száma, akik nem jutnak ivóvízhez, akik hajléktalanok, akik analfabéták, akik nem ismerik az orvosi alapellátást sem. A szegénység miatt 350 millió gyerek nem tud iskolába járni, 450 millió a részben vagy teljesen munkanélküli felnőtt.

Mély aggodalommal tölti el a béke híveit a világ különböző térségeiben, mint Közép- és Távol-Keleten, Afrikában, Közép- és Dél-Amerikában, a Karib-tenger és az Indiai-óceán térségében kialakult robbanékony, feszült politikai légkör. De joggal aggodnak Európáért is, ahol a legkülönbözőbb típusú fegyvereket — atomfegyvert is — már olyan mennyiségben halmozták föl, amely földünket többszörösen is képes elpusztítani. Mindezt tetézi a NATO középfatósugarú rakétáinak telepítési terve. A béke erői visszautasítják azokat a kijelentéseket, amelyek szerint az eurorakéták telepítése Európa biztonságát szolgálja. Tisztában vannak azzal, hogy az új telepítés nem a biztonságot, hanem a fenyegetettség fokozza.

Néhány ország politikai rendszerében bekövetkezett váratlan események azt bizonyítják, hogy egyes vezetők nem tudják, vagy nem akarják belátni, mit jelent a hadiipar elleni totális harc. Jelenti: a haditermelés békes célú átalakítását, a teljes foglalkoztatottságot és a nyomor megszüntetését, a békek és a társadalmi körülmények emberhez méltó javítását.

A békeozgalmom betűl a szakszervezetek elsőrangú feladata, hogy a világ valamennyi munkásával megértessék: a békéért folytatott harc összefonódik az életszínvonal általános emelésével. E mozgalomhoz — belátva igazságát — egyre több szakszervezet csatlakozik.

A prágai béke-világtalálkozón részt vevők a nemzetközi szakszervezeti központokon (CISL, CMT, FSM) kívül felhívják minden nemzet szakszervezetét, közös erővel gátolják meg, hogy Európába újabb rakétákat telepítsenek. Harcoljanak a nukleáris fegyverkezéssel szembeni jelenlegi szinten történő befagyásáért, küzdenek az enyhülésért, segítsék a Kelet és Nyugat közötti kulturális, tudományos, technikai és gazdasági kapcsolat fejlesztését, valamint egy igazságos nemzetközi gazdasági rendszer létrehozását. Legjobb tudásuk szerint működjenek közre egy európai leszerelési konferencia összehívásában és a fegyvermentes zónák kialakításában.

Végrehajtjuk a kongresszus határozatait

Félidei beszámoló értekezletét tartotta a központi vezetőség

Tények és adatok címet viselő, kimerítő jelentésből tanulmányozhatták a központi vezetőség tagjai szakszervezetünknek XI. kongresszusunk óta végzett munkáját. Ehhez adott Csáki Lászlóné főtájkár a legfontosabb kérdéseket tartalmazó szóbeli kiegészítést a testület augusztus 31-én tartott félidei értekezletén. E beszámoló kivonatát adjuk közre az alábbiakban, utána tudósításban számolunk be a napirend vitájáról.

de szóvá teszik a postai munka még mindig nem megfelelő mértékű anyagi elismerését. Ezekben a kérdésekben mind szakszervezetünk, mind a posta vezetőitől további hatékony intézkedéseket várnak.

Tagságunk az utóbbi másfél évben mind erőteljesebben bírálja és nem érti az ár-

emeléseket, az 50 százalékos vasúti kedvezmény csökkentését, a kialakuló erőteljes jövedelemkülönbségeket. Foglalkoztatja a dolgozókat a szociális juttatások reálértékének csökkenése is. Általános álláspontjuk, hogy a hatékony munkához nélkülözhetetlen a mainál kiegyensúlyozottabb bér-, ár- és szociális biztonságot.

A posta eredményeiért

Szakszervezetünknek a gazdálkodást segítő munkája jelentős mértékben hozzájárul a postai feladatok teljesítéséhez. Legnagyobb eredmény az, hogy a vártnál nehezebb gazdasági helyzetben a posta az elmúlt két és fél évben teljesítette a népgazdasági tervben meghatározott feladatait. A szolgáltatásokkal szembeni mennyiségi igények kielégítése mellett — ez alól a telefon, sajnos, kivétel — sikerült megállítani a színvonal romlását, sőt egyes területeken javulás észlelhető. Jelentős eredmény az is, hogy a telefon prioritása mellett a VI. ötéves terv eddigi szakaszában a tervben meghatározott arányoknak megfelelően fejlődött a posta többi ágazata is.

Kedvezően alakult minden évben a posta nyeresége, ami nagyrészt a hatékonyabb munka eredménye. Ez lehetővé tette ez ideig a költségvetési támogatás menet közben bekövetkezett csökkenésének saját fejlesztési alapról való pótlását, a postás dolgozók bérhelyzetének javítását, szociális és munkakörülményeik kedvező fejlesztését. Az elmúlt két és fél év is azt bizonyítja, hogy a hatékony, jobb munka az alapja mind a posta fejlesztésének, mind annak, hogy a postás dolgozók élet- és munkakörülményeiben előrehaladást érjünk el.

Szakszervezetünk irányító munkájában, mindennapi tevékenységében a gazdálkodásnak, a szolgáltatási feladatok teljesítésének segítése elsőrendű feladat volt, és az marad a következő időszakban is. Támogattuk a posta vezetőinek azon intézkedéseit, amelyek új szolgáltatások bevezetésére, az újszerű gondol-

kodásmód, egyáltalán a megfelelő szolgáltatói magatartás széles körű kibontakoztatására irányultak. Folyamatosan foglalkozunk a munkaverseny, a szocialistabrigád-mozgalom tartalmának javításával, a dolgozók aktivitásának fejlesztésével.

A bizalmi testületek, a bizalmi jelentős politikai munkát végeztek és végeznek a megváltozott körülményekből adódó feladatok széles körű ismertetésével, megértésével és elfogadtatásával, a szemlélet alakításával kapcsolatban. A különböző szintű szakvezetők egyre jobban igénylik ezt a szakszervezeti közreműködést.

Nagyra értékeljük azokat az erőfeszítéseket és intézkedéseket, amelyeket a posta vezetői tettek — kongresszusunk határozatait is figyelembe véve — a posta szakszervezetének és belső működésének korszerűsítésére. Szakszervezetünk központi vezetősége mindvégig segítette és ma is támogatja e folyamatot. Fontosnak tartjuk azt is, hogy a jövőben a posta vezetőivel közösen demokratikusan készítsük elő ezeket a döntéseket, kikerve az érintett dolgozók véleményét is. Csak ennek ismeretében, a postás dolgozók érdekeit is szem előtt tartva születessenek a legfontosabb döntések!

Vezető testületi üléseinkben sokszor szöltünk és vitakoztunk arról, hogy a postának vannak még belső tartalékaik az önerőből való fejlődésre. Mindannyian felelősek vagyunk azért, hogy segítsük ezek feltárását és felhasználását. Ezért adott ki az elnökség is felhívást, és mozgósít-

(Folytatás a 2. oldalon)

Feladatunk, hogy a XI. kongresszusunk óta eltelt csaknem három év munkájáról, az elnökség által jóváhagyott írásos és szóbeli beszámolót, értékelést megvitassuk és a központi vezetőség megjelölje a határozat végrehajtásához szükséges további legfontosabb feladatainkat.

A kongresszus óta sok tekintetben megváltozott, feszültebbé vált a nemzetközi helyzet, és nehezültek hazánk gazdasági körülményei, emellett a posta tevékenysége előtérbe került. Mindéz a posta

vezetőinek, valamennyi dolgozójának és szakszervezetünknek a felelősségét is megnövelte, a feladatok végrehajtását jelentősen befolyásolta és befolyásolja.

Az elmúlt csaknem három év azt mutatja, hogy a postás dolgozók nagy többsége becsületesen és jól dolgozik. Megérti a megváltozott körülményeket, és vállalja az abból adódó nagyobb követelményeket.

Hogyan értékelte a tagság szakszervezetünknek a kongresszus óta végzett munkáját?

Összhangban a tagság véleményével

Többségüknek az a véleménye, hogy a XI. kongresszuson meghatározott feladatok végrehajtása jó ütemben halad, az elért eredmények biztatók. Érzékelik és elismerik, hogy szakszervezetünk kezdeményezőkétsége és befolyása növekszik a postai feladatok teljesítésének segítségével, a szolgáltatások színvonalának emelésében, s fokozódik befolyása a dolgozók élet- és munkakörülményeinek javításában.

Helyeslik és támogatják a vezető testületek munkáját, az új vonását, hogy az egész tagság véleményének kikérésével alakítják ki álláspontjukat a lényeges kérdésekben, és ennek alapján mondanak véleményt, tesznek javaslatot a felsőbb szerveknél.

Sokan fogalmazták meg olyan véleményt, hogy érezhetőbbé vált szakszervezetünk munkája mind az alapszervezetekben, mind pedig postaszinten. Munkánk fejlődését azonban nem tartják egyenletesnek, több területen bírálják a vezetőség, illetve a bizalmi munkáját. Még mindig sokan hiányolták az országos és a helyi szakszervezeti munka nyilvánosságát.

Bár törekedtünk erre, az alapszervezeteket is erre ösztönöztük, és tapasztaltunk is bizonyos fejlődést, ennek ellenére még ma sem kielégítő a tájékoztatás a döntésekről, az agitáció és a politikai munka. Elismerik és értékelik a bérhelyzet kedvező alakulását, a tett erőfeszítéseket,

Végrehajtjuk a kongresszus határozatait

(Folytatás az 1. oldalról)

ja a dolgozókat az anyag- és energiatakarékosságra, kiséri figyelemmel az üzem- és munkaszervezést, és dolgozik a munkahelyi demokrácia erősítésén. Ezért kerestük meg a vasasszakszervezetet is, segítségüket kérve az anyagellátás gondok rendezéséhez. Meglértünk találkozni. A vasasszakszervezet figyelemmel kíséri a kooperációs fejelem megartását, és a híradástechnikai iparra vonatkozó döntések kialakításakor a hírközlés országos érdekeit támogatni fogja.

Emellett az a véleményünk, hogy a borsó erőszítesek, a saját erőforrások — bár fontosak — a rendkívül elmaradt fellendülés felé nem elegendők. Előrelépni csak a posta távlati fejlesztési koncepciójának megvalósításával tudunk. Ehhez azonban nagyobb mérvű fejlesztési támogatás és megfelelő ipari háttér, valamint importlehetőség szükséges. Ezért halaszthatatlannak tartjuk — és ebben erősítjük a posta vezetőit —, hogy a VII. ötéves

tervben a posta fejlesztését kiemelt feladatként kezeljék, és ennek segítségével a távlati terv esedékes része megvalósuljon. E kérdést még inkább időszerűvé tette a posta önállóvá válása, amelynek gondolatával szakszervezetünk kezdettől fogva egyetértett, abban a meggyőződésben, hogy ez a szervezeti forma perspektívában az ágazat gyorsabb ütemű fejlődését teszi lehetővé. Meggyőződésünk, hogy a hírközlés fejlesztése ma nemcsak postai, hanem népgazdasági érdek.

Ugyanakkor azt is fontosnak tartjuk, hogy a VI. ötéves terv hátralevő éveiben a posta költségvetési támogatása ne csökkenjen tovább. Az az álláspontunk — s ezt a kongresszusunk határozataiban is megfogalmaztuk —, hogy a postaforgalom, a belső infrastruktúra és a szociális ellátás fejlesztésére tervezett összegeket nem szabad átcsoportosítani a telefon javára. Ezzel ugyanis a telefonhelyzet érezhetően nem javulna, de komolyan veszélyeztetné a posta többi ágazatának működését és a dolgozóknál való gondoskodás elérését.

Bérfejlesztés többletteljesítménnyel

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy eredményeink a postás dolgozók élet- és szociális körülményeinek alakulásában is számottevők. A legfontosabb intézkedéseket (mint az ötnapos munkahét bevezetése, a törzsgárda megbecsülése, a kollektív szerződés megalkotása), állásfoglalásainkat demokratikusan, a dolgozók szociális körében véleményezésre alapozva, társadalmi vitával készítettük elő. A posta vezetőivel együtt törekedtünk a dolgozók helyzetének javítására, a gazdasági eredményekből adódó lehetőségeink kihasználására.

Az eredmények elérését segítette, hogy szakszervezetünk megállapozott javaslatok előtt tartásával, a lehetséges kompromisszumokkal oldotta meg a viták ügyeit az alapszabályunk megfelelően, mindig testületi úton döntöttük el, egy alkalommal rendkívüli kv-ülést is összehívtünk ilyen célból.

Úgy gondoljuk, hogy szociális viszonyok között a társadalmi munkamegosztásból következő, hogy a megosztásból a párt által elvárt önállóságának megfelelően nagy politikai felelősséggel élt funkciójaival. Kifejezte és segítette a lehetőségek határait a saját politikai és gazdasági eredményeként értékeljük.

Ezek az intézkedések csökkentették a kongresszus idején fennálló bérelmaradásunkat, több területen enyhítették a bérfejlesztést. Mindemellett változatlanul több területen vannak gondok, például a műszaki végrehajtó szolgálat, az értelmiség és más dolgozó rétegek bérelvével, továbbá Budapest, Budapest vonzáskörzete és a többi terület közötti bérelmaradással. Természetesen azt is tudjuk, hogy közben az árak is emelkedtek, és így a bérelmaradások elmaradnak a nominálbéreltől, de a különbség kisebb, mint több más ágazatban. Ez mutatja a helyzet javítására tett határozott intézkedéseket, amelyekben a szakszervezetünk és szakszervezetünk együttes lépései voltak jellemzők.

Ezért a következő években is az a cél, hogy többlet-eredmények elérésével fejlesszük dolgozók bérét. Ugyanakkor nem mondhatunk le a kongresszusi határozatunkban szereplő központi bértámogatásról sem, amelynek mértéke az elért fejlődéstől függ.

A bérfejlesztés mellett az elmúlt három évben nagy gondot fordítottunk a bérelmaradások, a bérfelhasználás szakszervezeti befolyásolására, az alapbér és a munkához kapcsolódó ösztönzők egészségesebb arányára. Segítettük a teljesítménybör kiterjesztését, és erőszítesítettük a bérek egészségesebb differenciálására, a törzsgárda nagyobb megbecsülésére.

egy kérdés rendezésénél is kell fogadnia.

Az elmúlt időszakban erősödött a központi vezetőség és az elnökség képviselői tevékenysége. A dolgozókat érintő kérdésekben a szakszervezeti álláspont a testületi üléseken vitában alakult ki, és a posta vezetőinek döntései szakszervezetünk részvételével, jogaink érvényesítésével születtek.

XI. kongresszusunk úgy értékelte, hogy a VI. ötéves tervben meghatározott feladatokat akkor tudjuk végrehajtani, ha a maradás mérésekkel, amihez központi állami intézkedés szükséges. Ismeretes volt a kongresszus idején is, hogy erre csak egy jobb népgazdasági helyzetben van lehetőség. Ezt a bérpolitikában a posta vezetőivel együtt — az egyszeri központi bérintézkedés várása mellett — nagy erőszíteséseket tettünk az önerős bérfejlesztésre, és többletfeladatok vállalásával különböző bérpreferenciák elnyerésére. Az elmúlt két évben és idén is az elért gazdasági eredmények alapján a posta vezetői éltek a saját-erős adózott bérfejlesztés lehetőségével. Továbbra is megkaptuk a struktúrávalazást elősegítő évi egyszázalékos bérfejlesztést. Mindez azt eredményezte, hogy három év alatt a postások átlagbére 23,1, a keresetük pedig 23,5 százalékkal növekedett. Ezt nagy politikai és gazdasági eredményként értékeljük.

Ezek az intézkedések csökkentették a kongresszus idején fennálló bérelmaradásunkat, több területen enyhítették a bérfejlesztést. Mindemellett változatlanul több területen vannak gondok, például a műszaki végrehajtó szolgálat, az értelmiség és más dolgozó rétegek bérelvével, továbbá Budapest, Budapest vonzáskörzete és a többi terület közötti bérelmaradással. Természetesen azt is tudjuk, hogy közben az árak is emelkedtek, és így a bérelmaradások elmaradnak a nominálbéreltől, de a különbség kisebb, mint több más ágazatban. Ez mutatja a helyzet javítására tett határozott intézkedéseket, amelyekben a szakszervezetünk és szakszervezetünk együttes lépései voltak jellemzők.

Ezért a következő években is az a cél, hogy többlet-eredmények elérésével fejlesszük dolgozók bérét. Ugyanakkor nem mondhatunk le a kongresszusi határozatunkban szereplő központi bértámogatásról sem, amelynek mértéke az elért fejlődéstől függ.

A bérfejlesztés mellett az elmúlt három évben nagy gondot fordítottunk a bérelmaradások, a bérfelhasználás szakszervezeti befolyásolására, az alapbér és a munkához kapcsolódó ösztönzők egészségesebb arányára. Segítettük a teljesítménybör kiterjesztését, és erőszítesítettük a bérek egészségesebb differenciálására, a törzsgárda nagyobb megbecsülésére.

A kongresszus jelentős társadalmi politikai célja, az ötnapos, 42 órás munkahét megvalósulását, és a dolgozók több-let szabadidőhöz jutott.

A folyamatos munkarendben és két műszakban dolgozóknál a 40 órás munkahét bevezetését nem tudtuk az öt-

napos munkahétre való átalakítást vállalni, ezért a posta vezetőivel együtt keressük a megoldást, hogy ebben is előrelépjünk. Az elnökség a következő napirendre tűzi a távbeszélő-kezelők és a távirások munkaidejének csökkentésére kialakított javaslatát.

A színvonal megtartásáért

Szakszervezetünk a posta vezetőivel együtt a kongresszus szellemében sokat tett a szociális gondoskodás rendszerének színvonalának megtartásáért és annak a lehetőségek keretén belüli fejlesztéséért is. Ennek eredménye például az üzemi étkezésben részt vevők számának növekedése, a gyermekintézmények fejlesztése, a magánérs la-kásépítési támogatása, a szakszervezeti és a vállalati üdülésben részt vevők számának szerény növekedése az új egyenruha bevezetése stb.

Nagy figyelmet fordítottunk a szociális szempontból hátrányos helyzetben levő dolgozók megkülönböztetett segítésére, és a megkezdett anyagi juttatások, üdülőjegyek elosztásának hathatós javításá-

ra. A központi vezetőség határozata alapján 1982-ben jelentős anyagi többlettámogatást adtunk központi szakszervezeti forrásból mindazoknak a nyugdíjasoknak, akiknek a havi ellátása nem érte el a 2500 forintot. Emellett arra törekedtünk, hogy üdülési, kulturális és egyéb szociális gondoskodásban is fokozottabban részesüljenek. A szakszervezetek kezdeményezései hozzájárultak ahhoz, hogy szeptemberben növelték a kis összegű nyugdíjakat.

Mindannyian érezzük, hogy nehezebb körülmények között élünk; ezt néhány évig el kell, és el is tudjuk viselni. De nehezen viselhető el az, hogy az elért szociális vívmányainkat megkérdőjelezzék, és ezzel nyugtalanítsák a közvéleményt. Szükségesnek tartjuk, hogy a következő kongresszusig a szakszervezeti mozgalom dolgozza ki a szociálpolitikai távlati fejlesztésre vonatkozó javaslatát. A természetbeni juttatások közül az 50 százalékos vasúti kedvezmény csökkentése érzékenyen érintette a mi dolgozóinkat is. Sok bírálatot kaptunk és kapunk napjainkban is azért, hogy nem tudtuk befolyásolni ezt a döntést. A hagyományos bér jellegű juttatás csökkentése az egyéni terhek növekedése mellett a mozgalom tevékenységét is erősen hátráltatja. Mindezeket kezdeményezzük, hogy ennek az intézkedésnek a hatását ismételtelen értékeljük, és hajtsanak végre népszerűsítő munkát.

Kellerné Krisztián Katalin

Nem szorulhat háttérbe

A munkakörülmények terén is jelentős erőszítesések és intézkedések történtek a kongresszuson elhatározottak szerint. Intézkedés történt az 1980-ban életveszélyesnek nyilvánított postaépületek felújítására; többségük rendbehozatala a VI. ötéves tervben megtörtént. A posta át-fogóan vizsgálja a klímaberendezéseket, folytatódott, bár a korábbinál lényegesen lassúbb ütemben a postaforgalom gépésítése. Fejlődött, de nem kielégítően a munkavédelemből való törődés, a rendszerellenőrzés és annak megkövetelése. A helyenként még tapasztalható felületesség vezetett a munkakörülmények megkezdéséről és a megelőzési tevékenységben adódó szorozatos és tömeges balesetekhez. De ezt mutatja a Somogy megyei munkavédelmi vizsgálat a tapasztalatok alapján az érzékelés rövid időn belül, nagyobb mértékű ráfordítás nélkül megoldható volt. Helyesnek tartjuk, hogy a posta vezetői és tapasztalatok nyomán országosan intézkedtek a hivatalkák, üzemek munkavédelmi vizsgálatára és a szükséges intézkedések tervszerű megkezdésére. Szakszervezetünknek minden szinten segítő közreműködése mellett erősebben kell fellépnie a

munkakörülményeket érintő gondok rendezésére.

A postai és a szociális épületek, berendezések felújítása, karbantartása kapacitásáig miant változatlanul akadózik. Ezért egyes területeken túrhelyzet alakul ki. Évekig húzódik egy-egy épületre helyrehozatala (például a KHI-nál, a keleti tömb postahivatalainál, a TIG több üzemében). Tarthatatlan az is, hogy azokban a távbeszélő-központokban, konténerekben, amelyekben ugyan van klímaberendezés, meghibásodás esetén hónapokig húzódik a javításuk, és emiatt, különösen a nyári hónapokban, szinte elviselhetetlen a hőmérséklet. Örömmel üdvözlöttük a postaszintű elemzést és kérdésben, de a dolgozók — joggal — a mielőbbi megoldást sürgetik.

Fontosnak tartjuk azon álláspontunknak hangsúlyozását, hogy a gazdasági körülmények továbbra sem szoríthatják háttérbe a biztonság munkafeltételeit, a dolgozókról való ilyen irányú gondoskodást. Tudjuk, hogy a nagy elmaradás miatt ez csak fokozatosan és sokára oldható meg. Éppen ezért a rangsorolást, a rendelkezésre álló pénzeszközök megtervezésében és gondosabb felhasználását befolyásolnunk és figyelemmel kísérrünk kell.

Erősödő tömegkapcsolatok

Kongresszusunk nagy jelentőségű célokat határozott meg a szakszervezeti és a munkahelyi demokráciának, a vezetőség és a tagság részvételének fejlesztésére. Ennek megvalósítását sokat tettünk, de erőszíteséseink nem mindenben hozták meg a kívánt eredményt.

Égész munkastilusunk központi kérdése az volt, hogy a vezető testületnek csak a tagvág véleményének ismeretében foglalkozhat állást a dolgozókat érintő lényeges kérdésekben. Az elnökség úgy értékeli, hogy a következő ügység e kérdésben nem volt hiábavaló. A dolgozók mind a munkahelyi demokrácia, mind

a szakszervezeti belső élet kérdéseiben komolyan és felelősen éltek a véleménynyilvánítás lehetőségével. Úgy ítéltük meg, hogy a postai munka javulásában része van a demokráciának érezhető fejlődésének, hogy számos, a dolgozók részéről felmerült javaslatot sikerült beépíteni a központi döntésekbe. Mindezt erősítette szakszervezetünk befolyását, a különböző szintű vezetői testületek tömegkapcsolatát, növelte a tagság érdeklődését a szakszervezeti élet iránt. Ez lemérhető többletesség a postás dolgozók szervezettégének javulásában is, amely a kongresszus óta 96,9 százalékról 97,5-re emelkedett.

A demokráciát további erősítése végett figyelemmel a következő jelentős kérdésekre kell ráirányítani.

Az egyik ilyen feladatunk, a szakszervezeti csoportok életének rendszeressé és tartalmassá tétele. Sokat mentünk e téren előre, de ma még nem kielégítő a fejlődés. Ez az oka annak is, hogy nem megfelelő a tájékoztatás, és a demokratikusan hozott döntéseket nem mindig tartják még figyelemmel végrehajtás.

A másik jelentős további tennivaló az, hogy a dolgozók jó javaslatokat és kiegészítő igényeket a különböző szinteken hozott döntésekben jobban segítsük érvényesíteni, mert ez az egyik alapja a demokráciának. Választott testületeink, aktívaink egy részénél és egyes fórumaink munkájában az erre irányuló készség még nem forrt ki teljesen. Ennek oka részben a felkészültség hiánya, helyenként a kényelmesség, a bátortalanosság, de ilyen ok népművezők tekintélytelensége vagy a demokráciának nem kellő értéke. Világosan látni kell, hogy ez óriási veszély, mert a fórumok tervszerű működése csak része vagy feltétele a demokráciának, és nem maga a demokrácia. Ha a dolgozók, a bizalmiak nem érzik eléggé, hogy valóban dönthetnek, hogy szavuknak, javaslatuknak következményük van, akkor ez előbb-utóbb fékezhető az aktivitásra. A fórumok formálisakká, érdektelenné válnak. Ezért a jövőben jobban számolnunk kell a dolgozók véleményének kezelésével, és felelősségre vonást kezdeményezünk ott, ahol a vezetők figyelmen kívül hagyják azt.

Harmadik nagy feladatunknak tekintjük, hogy még jobban figyeljünk a körülmények alakulására, a mindennapi munkában a dolgozók közérzetét, a demokrácia formálását, mind a vezetőket és a dolgozók kapcsolatában, mind a dolgozók egymás közötti viszonyában. Ehhez segítségül kérjük a szocialistabrigád-mozgalmat is.

Szakszervezetünk munkájának lényeges és fejlődő eleme, hogy valamennyi postás érdekeinek képviselése mellett gondot fordít az egyes dolgozó rétegek helyzetének részletes vizsgálatára. A központi vezetőség és az elnökség a kongresszus óta eltelt időszakban az érintett dolgozók széles körű bevonásával megvizsgálta a hírlapterjesztők, a kézbesítők és a postai értelmiség helyzetét. Kialakította a szakszervezeti tennivalókat és javaslatot tett a gazdasági vezetőknek is több közös megoldható feladatra. Lényeges eredménye e munkának, hogy mind a helyi és az országos vezetők, mind az érintett dolgozók figyelmét felkeltik a vizsgálódások, és helyi erőből több olyan kérdést megoldanak, amelyek nem igényelnek központi szabályozást, intézkedést.

Javasoljuk, hogy a központi vezetőség folytassa ezt a munkát, a korábban hozott határozatok megvalósítását kísérje figyelemmel, és végrehajtásukat kérje számon.

Nincs szükség új határozatra

Az elmúlt időszakról az elnökség összefoglalóan megállapította, hogy eredményesen munkálkodtunk a kongresszusi határozatok megvalósításán, s ebben tévényműködtek közre a választott tisztviselők és a központi vezetőség munkabizottságai. Erősödött a tagsággal való kapcsolat, a döntések és intézkedések mind jobban ki-fejezik és tartalmazzák a postás dolgozók többségének akaratát. Úgy ítélte meg, hogy a kongresszus határozatai ma is helytállóak, és érvényre jutathatók mind a posta, mind a dolgozók érdekeit. Ezért nem tartja szükségesnek a határozatok módosítását vagy új határozatok megfogalmazását.

Legfontosabb tennivalónknak a kongresszus által meghatározott feladatok további folytatását, fegyelmezett végrehajtását. Ezen belül megkülönböztetett figyelmet fordítunk további munkánkban, — a posta VI. ötéves tervében meghatározott feladatok végrehajtásának segítése-re, a szocialista brigádmozgalom és a munkaverseny tartalmi fejlesztésére; — a posta önállóságából és szervezeteinek korszerűsítésé-

Jakab Sándor

Mert a demokráciának nem csupán a fórumok kérdése, hanem mindennapi munkánk, közérzetünk fontos része.

Mozgalmi munkánkban változatlanul kulcsfeladatunknak tekintjük az alapszervezetek és a bizalmiak folyamatos felkészítését, munkastilusuk fejlesztését. Erősítve azt a készségüket, hogy a helyzetnek megfelelően gyorsan, önállóan reagáljanak a munkahelyükön felvetődő és a dolgozókat foglalkoztató kérdésekre; hogy képesek legyenek politikai, agitációs munkájukkal segíteni és megnyerni dolgozó társait az adott munkahely előtt álló feladatok és a felsőbb szervek által hozott intézkedések végrehajtására. Hogy a gazdasági vezetőket támogatva határozottabban lépjenek fel a munkaerőpiacért, hanyagolják a foglalkoztatók és a fejlesztésével szemben, és közreműködésükkel segítsék elő a postághoz új és jól dolgozó tisztviselők hatékonyabb elismerését, megbecsülését.

Tóth Lászlóné

Katona Imre

Új tisztségben — a jól ismert munkaterületen...

...ez a mottója Ritter Péterrel folytatott beszélgetésünknek.

Július 1-vel megbízták szakszervezetünk közgazdasági osztályának vezetésével.

— Hogyan indult az élete?

— Erettségi után elektroműszerész

lettem, majd elvégeztem a Műszaki Egyetemet, a híradástechnikai szakon tanultam, és három évet az egyetemen dolgoztam. 1969-ben jöttem a postához, majd 1972-ben kerültem a Posta-vezérigazgatóságra. Itt előbb az üzembiztonsági szakosztályon, majd a vezeték távközlési szakosztályon dolgoztam, mint főelőadó.

— Akkor jól ismeri a postai munkát.

— Az üzembiztonsági osztályon végzett munkában szinte minden postaszervvel és valamennyi tevékenységgel, ágazattal megismerkedtem. Munkám szorosan közgazdasági jellegű volt, ezért az érdeklődésem is ilyen irányú, beiratkozott a közgazdasági egyetemre, ahol 1976-ban végeztem.

— Mikor állt a szakszervezeti, mozgalmi munka szolgálatába?

— A Posta-vezérigazgatóságon, az akkori szervezeti felállításban, az osztálybizottságban közgazdasági felelős voltam. 1979-ben kerültem a Postások Szakszervezete közgazdasági osztályára, mint függetlenített politikai munkatárs. (Ugyanakkor az alapszervezet számvizsgáló bizottságának elnöke.)

— Mi volt az osztályon a feladata? Szerette a munkáját?

— Hozzájárult a tervezés, a beruházás, a szakoktatás, hogy csak párat említek a sok közül. Munkámban pedig örömet leltam, s úgy érzem, az eddig szerzett postai ismereteket jól hasznosítottam. Új megbízatásomban erre a továbbiakra bíz lehetőségek nyílnak.

— Hogyan fogadta új beosztását?

— Megbízatásom elővezetést bízalom, s ez igen jó érzés. Folytatom eddigi munkámat, természetesen nagyobb felelősség járul rá. Nagyon jó közegyet alkot a szinte egységes osztály. Mindannyian sokat köszönhetünk a közelmúltban nyugdíjba ment Kovács József volt osztályvezetőnek, akinek több mint negyedszázados mozgalmi tapasztalata volt, to-

vább Ástvásnak, a közgazdasági bizottság vezetőjének.

— Milyen tervekkel fog hozzá új munkaköréhez betöltéséhez?

— A meglévő feladatokhoz és a jövőbeli elvárásokhoz az osztály létszáma kicsi. Ezen ügy szerencsés segíteni, hogy a területen dolgozó közgazdasági felelősök még jobban dolgozzanak a munkában. Másrészt a társadalmi aktivitáshálózatot akarjuk még jobban igénybe venni. Az a tapasztalatunk, hogy igen sok fiatal, jól felkészült szakember végezzen szívesen társadalmi munkát a szakszervezetnek, csak az egymás megtalálása a feladatunk. Erre jó alapot adott az értelmiség helyzetének utóbbi felmérése, melynek során sokan jelezték ilyen irányú segítő szándékukat.

— Az a törekvésünk továbbá, hogy partnerei legyünk a szakszervezetnek, minden területen. Összekapcsolva ezeket a feladatokat a mozgalmi munkával. Meggyőződésem, hogy a dolgozók érdekeit akkor tudjuk kellően képviselni, ha felkészültségünkkel nem maradunk el a postai-állami vezetőkől. Ugyanakkor a dolgozó érdekeivel akarunk foglalkozni a dolgozók gondjainak megoldásával. További célunk, hogy a területi szakszervezeti testületekkel, alapszervezetekkel, tisztségviselőkkel a kapcsolatot még szorosabbá tegyük, ami egyrészt a munka gyakorlati segítésében nyilvánul meg, másrészt az osztály naprakész informálásában. Elvünk: iróasztal mellől nem lehet sem szakmai, sem mozgalmi munkát irányítani. Ezért szeretnénk még az eddiginél is többet a területen lenni.

Terveinkről szólva elmondom, hogy szeretnénk önálló szakszervezeti témákat feldolgozni, így például: az új technika alkalmazásának emberi feltételei; a korszerű posta vitelének a dolgozók felkészítése; a dolgozók véleményének érvényre hajtása a tervezésben és a beruházásban — hogy csak néhányat említek — mondta Ritter Péter.

Mi pedig elmondjuk róla, hogy 40 éves. Ez időből tizenégyet hűséggel és nagy igyekezettel a posta szolgálatában töltött. Munkáját megbecsülték a Hivatal Dolgozó kintüntetést, és megkapta a Haza Szolgálatáért Érdemérem bronz fokozatát. Munkájának elismerése mostani megbízatása is. Családos. Főlegéje is postás, végzett üzemmunkás, a Középségi Táviróhivatal dolgozója. Két gyermekük van, Karina 11, Mónika 9 éves. Ők is a postáscsaládhoz tartoznak — a postásövoda nevelte őket fel az iskolás korig.

Bokros Erzsébet

Gyerekek között két hétig

A Postások Szakszervezetének szociálpolitikai csoportja az év tavaszán megküldte valamennyi tszbn-nek és elnököknek alapszervezetnek a SZOT ifjúsági bizottsága, a Művelődési Minisztérium, az Állami Ifjúsági Bizottság felhívását az iskolás korú gyerekek nyári táborozásának megszervezésére.

Két műszaki szerv: a Helyközi Távközlési Igazgatóság, valamint a Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság Területi Szakszervezeti Bizottsága az igazgatóság törzsben dolgozók gyerekeinek közös napi elfoglaltságáról gondoskodott két héten keresztül. A programot előzetesen ismerve érdeklődéssel kísértük a gyerekek elfoglaltságát, s a tábor befejezése után összeültünk, hogy értékeljük a tapasztalatokat.

— Honnan jött az ötlet, hogy a két igazgatóság közösen bonyolítsa le a programot? — tettük fel a kérdést Zachár Győzőnek és Munka Bélának, a két postaszerv tszbn-titkárnak.

— Már hosszú évek óta szocialista együttműködési szerződésünk van egymással szakmai és társadalmi téren egyaránt — válaszol Zachárné. Így örömmel vettük dr. Dékány Sándornak (HTI) és Rákóczi Margitnak (RTV) a felhívás alapján felvetett ötletet, hogy jó lenne a két postaszerv gyerekei részére közös programot szervezni.

— Felkértük a két szakszervet — veszi át a szót Munka Béla —, hogy állítsanak össze programtervet. Ezt megneztük, nagyon jónak találtuk, és fel is kértük őket a szervezésre, lebonyolításra. Ezt ők szívesen el is vállalták.

A továbbiakban a két tszbn-titkár vállalta, hogy a bizalmi keretben készült meghirdetést az elkészítést, és a tábor két vezetője a szülőikkel is találkoztak. A szülőktől tudjuk viszont, hogy a szaktársnők bizalmat ébresztettek bennük, bátran rájuk bízták a gyerekeket.

Bekapcsoltuk a beszélgetést dr. Dékány Sándornól és Rákóczi Margitól, akiknél érdeklődésünkre megtudtuk, hogy mindketten tanárképző főiskolát végeztek és a Postás Művelődési Központ társadalmi vezetőségének tagjai.

— A programot úgy állítottuk össze — említi Dékányné —, hogy naponta jó és rossz idő esetén se jójunk zavarba. Szerencsére csak a jó idejűt kellett alkalmaznunk.

— Olyan zökkenőmentesen lehetett mindent előkészíteni, lehetett nyitott kapukkal találkozunk mindenütt, hogy örömmel csinálni — veti közbe Rákóczi Margit.

Kérdésünkre, hogy mit csináltak, mit láttak a gyerekek a kétszer öt nap alatt, felváltva ölt belőlük a szó. — A gyerekeket nevéken említve, csillogó szemmel idézték vissza az eseményeket, újrátélve a történeteket.

— Naponta a HTI kultúrtermében „átvettük” a gyerekeket 6 évtől 14 éves korig. Általában 40 felett volt a létszám, de fokozatosan emelkedett egészen 48-ig. Az első napot főleg a gyerekek megismerésére és magunk elfogadtatására fordítottuk. Azért jutott időnk arra is, hogy Molnár Ferenc Pál utcai fiúk című közkedveit ifjúsági tegegyének színhelyén sétáltatgunk, majd filmvetítéssel nevetgettük meg a gyerekeket. A következő napokon aztán egymást érték az események. Először a római-párti postás vízitelepen vívtak a fiúk és lányok úszó- és asztaliteniszversenyt. Természetesen az első három helyezettet díjaztuk. Külön meg kell említenünk egy epizódot. A gyerekek úszótudását kipróbáltuk a sekély vízben és akik tudása nem volt megfelelő, azok nem vehettek részt a mély vízben tartott versenyen. Az egyik fiút, aki néhány tempó után mindig letette a lábát, nem engedték versenyezni. Rettenetesen elkezdett sírni. De ő tud, azt hajtogatta: folyton csak azt akar venni a versenyben. Még hazamenetelkor az öltözőben is zokogott. Alig lehetett megvigasztalni. Bizáltszerűen sikerült csak. Elfizattuk, gyakoroljon szorgalmasan, jövőre akár bajnok is lehet. Azóta megtudtuk, rendszeresen vinni kell uszodába, és ma már ott tart, hogy a mély vízben is otthonosan érzi magát.

— De menjünk tovább! A következő napokra rengeteg élményben volt részükr a gyerekeknek. Autóbusszal elmentünk Szalkszentmártonra, a Petőfi Székhelyre, nagy költőnk apjának hajdani ivó-jében. Az idegenvezető felelevenítette a betyártörténeteket, s néhány kedvelt Petőfi-verset idézve adott élményszerű beszámolót a gyerekeknek. Még aznap a solti rádióállomást is megneztük, s ott a gyerekeknek szóló énekes-be mutatásban volt részükr. Az ország közepén, Pusztavacson is megálltunk egy játékos órára.

— Egy újabb napon Szentendrén, a szabadtéri néprajzi múzeum megtekintése, majd a Duna-kanyarban tett kirándulás volt az esemény. Közben a számháborúban „elhullottak” az ügytelenebbek, a győztesek pedig tisztírtágot nyertek. Az első hetet játszó-téri vígadalom és kacagató filmvetítés fejezte be.

A következő héten először a Budai várban vívtak versenyt a gyerekek. Kiseb csoportokban feladatokat oldottak meg, ennek során egy-egy nevezetesszel vagy emléktárral kellett megismerkedniük, majd a gyerekekből álló zsűri előtt riportban számoltak be róla. Mindenki ajándékot nyert — érdeme szerint — és egyben tapasztalatot is.

— Egy másik napon Hollókőre kirándultunk. A gyerekek közelről megcsodálhatták a felfaragott művészi kézügyességét, s részesei lehettek egy valódi palóc falu hangulatának.

— Ismét kirándulás a közeli Budai-hegyekre. Az ebédel bográcson, a gyerekek készítették — persze mi is becsatoltunk — s a tűzmenetek is ők voltak. Mindenki megvolt a feladata. Amit főztünk, azt is együtt fogyasztottuk el. Nem is volt rossz. — Az utolsó előtti napot a HTI kulcsi üdülőjében töltöttük el. A fiúk erősen felülettel a Duna partjára is lementek. Volt szurkolás, ki dobja messzebbre a lapos kővetek. Gyerekek hozták a felfelé felvezető vasúti kocsit. Lehetett tolaszni, pingpongozni, de a délutánra érkező szülőknél az ajándékok is jó ütemben készültek. Mielőtt a táborozás lángra felfohant volna — mert egy tábor befejezése emlékek elképzeltetésén — a gyerekek a szülők és a maguk szórakoztatására műsort adtak.

Az utolsó napon a résztvevők rajzban és prózában emlékeztek vissza az egy hét telt napokra. A jól sikerült rajzokat képművészek bírálata alapján díjaztuk.

A sok-sok eseményt, élményt, humort, játékot és kedves jelenetet, játékokat mind megörököltük. A Római-parton és Kulcsom személyesen tapasztaltam, hogy milyen rendben, kulturálisan, igazán magas színvonalon foglalkoztak a gyerekekkel. A két hét alatt olyat nyújtottak számukra, amely fejlődésük, emberi formálódásukhoz, helyes irányú nevelésükhöz jelentősen hozzájárult. Mert ki kell emelni: nevelést is kapnak, méghozzá magas színvonalon. A két postaszervnél tehát komolyan vették a felhívást, minden akadályt elhárítva eleget tettek a felkérésnek, rugalmasan gyorsan és sikeresen oldották meg a feladatot. A napi elfoglaltság általánosan segítőkész Fogyasztó Szabvány (HTI) volt, és esetenként, szükség szerint az RTV KISZ-fiataljai működtek közre.

A beszélgetést megköszönve már búcsúztunk, amikor a jövőben megcsináljuk, a tíz évvel ezelőtti tevékenység, melyre újabb meglepetéseket tartogatnak. Részünkről sok sikert kívánunk.

— Mohai —

Csereüdvölés Lengyelországban

Egyéves szünet után ez évben ismét postás csereüdvölés-csoport járt Lengyelországban. Szaktársaink mindentelkövetkezésként, hogy a 41 tagú, magyar postásokból és hozzátartozóikból álló csoport jól érezze magát nálunk.

Három napot töltöttünk a gyönyörű Krakóban. A városnak és környékének nevezetességeit vizsgált idegen-

vezető lokálpatrióta postások mutatták be nekünk. Kirándultunk a wieliczki sóbányába, majd tovább mentünk Krynica-ra, erre a festői hegyi fürdőhelyre. Ott a krakói postaiszervezet „Hajdu-czek” nevű üdülőjében helyeztek el bennünket. A fürdő ugyan kevésbé volt, annál inkább a Keleti-Beszkiek fenyvesei között meghűző település, és a jó leve-

gő, a hegyi patakok, a turistautak. A pisztrángokban gazdag Dunajec folyón tett mintegy 3 órás tutajkirándulás is igen nagy élmény volt.

Bármerre jártunk, mindehütt a magyarok iránti rokonszenv tanúi lehettünk. Éreztük ezt a hivatalos találkozásokon és az utcán járva egyaránt. A gazdasági nehézségek ellenére a magyar csoportot bátran ajánlanak elláttnak. Bátran ajánlanak mindenkinnek, hogy jelentkezzen a lengyelországi csereüdvölésre.

Kardos Imre

CSILLEPOSTA

Nem mindennapos volt részük azoknak, akik ott voltak a 33. bányásznap és a mátyóvári szénbányászati 100. évfordulója alkalmából rendezett bélyegbemutatón. A megnyitó napján, szeptember 3-án a Művelődési Házban működő alkalmi postahivatalban feladott levélpostai küldeményeket — a világon elsőként — csillepostajárat utaló ügyvezető fedélzeti, valamint az ünnepi eseményre utaló alkalmi bélyegzővel látták el.

A lezárt postaszakot gépkocsival az akbáthoz I-es főútra, ahol egy postás dolgozó, Bertán Béláné és egy várjár, Filó Ferenc helyezte a postajá-

ratnak kinevezett csillében. Az aknát és a rudolftépi munkahelyet összekötő, körülbelül 150 méter mélységben levő vágatban a két dolgozó kíséretében a csille postagőndörög útját, ugyanis a világon először itt szállították föld alatt levelet.

A különleges járat a szállítómánnyal csaknem egyórás utazás után érkezett a rudolftépi IV. lejtős aknához, ahol a föld felszínére. Itt minden egyes levelet érkeztetési lehetőséggel látták el. Ezt követően a postai szabályokat megfigyelően továbbították a címzettekhez a küldeményeket.

Pásztor Károly

Postatörténetünk tárházából

Postaügy az országházban 1871. február 8-án de. 10 óra. A napirend első tárgya a földművelés, ipar- és kereskedelmi minisztérium költésért. Tárgyalás alag kerület legelőszőr a költésért. Címe: Postajövedék.

Szlávy József földművelési, ipar- és kereskedelmi miniszter:

Január elsején átvettük a határvidéki postáit is, és itt, amennyire eddig is tudom, a deficit körülbelül 140 ezer forintra fog múgni.

Bátor leszek és köteleselem lesz a t. Háztól a legközelebbi napokban póthitelt kérem a határvidéki postákra és távirtdákra, amit azért nem várom képes már a budgete betérjések tenni, mert akkor még nem vettük volt át tényleg az ottani postákat és távirtdákat.

Azonkívül a postánál oly kiadások is előfordulnak, melyeket előirányozni egyáltalán nem lehet, és ezekre nézve talán nem ártalmas, ha tartálékban van némi felesleges jövedelem. Ezek t. i. a megtérített károk.

Fajdalom, hogy ezen károk nem csakévek: pl. az 1870-ik budgetben az ily kártérítések 30 ezer forint volt előirányozva és 125 ezer forintot

kellett megtéríteni. Tehát 95 ezer forinttal többet. Ily esetek mindig előfordulnak, és ezek nem annyira róhatók fel a postatiszteknek, mint fajdalom, inkább a közbiztonság nem egészen tökéletes állapotának.

Egyébiránt bármily nagy-nak látszik ezen összeg, hozzájárva azon roppant forgalomhoz, melyet a posta közvetít, az még nem oly túlságos. Ha méltóztatnak megfontolni, hogy 1870-ben körülbelül 900 millió értéket közvetített a posta, akkor ezen kár, mely 150 ezer forintra megy, nem valami rendkívüli nagy. Fajdalom, hogy előfordul, de nem lehet rajta csodálkozni. Ily károk tehát mindig előfordulnak és általuk a budgetben mindjárt roppant hiány mutatkozik.

Bármily örömdetes réam nézve, hogy méltóztatnak kívánni, miszerint a földesfordítások a posta tökéletességére, mégis bator vagyok finansziális szempontból figyelmeztetni a t. Házat, hogy ezen jövedelemmel nem kell talán oly bőkezűen bánni. Hozzájárul, hogy az ideán a távirtdák kénytelen vagyok a 300 ezer forint deficitet praeliminálni. Ha tehát a postánál marad is valami fölösleges, fordítások

deficitet ferdézük.

Egyébiránt az általam betérjesztett előirányzatban gondoskodva van már a posta tökéletességéről, és az én részemről köteleselemnek főgomb tartani a hiányokat pótolni, anélkül, hogy a budgete nagyobb tételek vétesenek fel; mert hisz örömdetes azon eredmény, hogy a felállított posták, ha az első évben nem is fedezik magukat tökéletesen, de ez a következő évben megtérünek, és így a budgete nagyobb summákat felvenni nem szükséges.

Méltóztatott továbbá Mukits t. képviselő úr a német nyelvet émlíteni. (Közbeszólások: Halljuk!) A minisztériumban, a postaszabályban oly hivatalnok, aki magyarul ne tudna, nincs, és nem is volt akkor sem, amikor főgomb állomást átvettünk. (Bal felől ellenmondás.) Hogy a postaiszervezetnél némely dolgok nemetül mennek, azt méltóztatásuk annak tulajdonítani, hogy midőn a postát átvettük — aminek alig négy éve — a hivatalnokok majdnem mind németek voltak. Már most nem tudom, hogy a t. képviselő úr inkább szeretne volna-e azt, hogy ezen német hivatalnokok elküldessenek, és mi a postát bezárjuk, és egyáltalán

ban ne levelezzünk, vagy pedig addig, míg azokat képesek leszünk magyarokkal pótolni, írjanak németül. (Bal felől zaj.)

Méltóztatnék azt is figyelembe venni, hogy az egyszerű postamester kvalifikációjával nem vetették fel eddig az ügy tőkéletesen bírják a magyar nyelvet, úgy, hogy azon levelezhessen, és továbbá ma, midőn a nemzetiségi törvényt meghoztuk, csodálom kell, hogy a t. képviselő úr ezen megütöközik (Bal felől felkiáltások: Hivatalos nyelv a magyar). Igenis a postaiszervezetek magyarul írnak a minisztériumhoz, és a minisztérium is magyarul ír nekik: de hogyha a postaiszervezetek egyik vagy másik postamesternek, ki nem tud tökéletesen magyarul, annak németül vagy szerbül, és nem ezt megengedjük, ezáltal csak a nemzetiségi törvénynek hódolunk. (Zaj, mozgás a baloldalon.)

Gervay országos főpostaiszervezetnek ügyének tárgyalása országgyűlés előtt.

(1871. Posta Közönlöny 15. szám.)

Szlávy József kereskedelmi, ipar- és földművelési miniszter beszédéből részlet.

Magánál a postánál a posta érdek az első, és minden egyéb érdek, mely a posta körül forog, alárendelt érdeke.

Amikor az én t. kollégám átvette a postát, minden postakocsin rajta volt a császári

A Közlekedéstudományi Egyesület postai és távközlési tagozatának október havi programja

Október 11-12. (kedd, szerda), 9.30 óra. Postás-Művelődési Központ, Budapest VI., Benczúr u. 27. A Posta Kísérleti Intézet tudományos napja. Előadások: dr. Valter Ferenc: A távközlési hálózatok fejlesztésének néhány időszerű kérdése. **Gerhard Schweiger** (NSZK): Az NSZK postahálózatának fejlesztési koncepciója, dr. Sallay Gyula: A kapcsolás és átviteltechnika fejlődésének hatása a helyi hálózatok felépítésére. **Koláth Gábor**: Digitális előfizetői hálózatok tervezése, **Horst Lamers** (NSZK): Digitális távközlési hálózatok átviteltechnikai követelményei. **Wagner Tiborné**: A minőségvédelem helye és szerepe a távközlési hálózatok fenntartásában. **Zdenek Rous** (CSSZSZK): Félvezető távközlési berendezések ellenálló képességének biztosítása túlfeszültségekkel és zavarokkal szemben, **Janklovics Zoltán**: A távközlési hálózatokon fellépő légköri eredetű túlfeszültségek, **Varjú György**: Induktív zavarás és áramkör aszimmetria kapcsolata, **Verebélyi Tibor**: Erőáramú és távközlési vezetékek közös oszlopokon történő építésének tapasztala-

latái, **Ghymes György**: Postai alépítmények fejlesztési irányelvei, **Georg Daiski** (NDK): Közműalagutak építési és üzemeltetési tapasztalatai, **Vámos Péter**: DM kábelek számítógépes kiegyenlítése, **Prof. Diodato Gagliardi** (Olaszország): Az optikai hírközlés távlatai, **Márkus Edit**: Fényvezető szálak és kábelek mérései, **Balás Miklós**: Szimmetrikus kábelek széles sávú kihasználása, **Vitadélután**, vezetett **dr. Lajtha György**: Igények és lehetőségek, gazdasági és műszaki szempontok a postai hálózat fejlesztésében.

Október 13. (csütörtök), 15.00 óra. VI. Népköztársaság útja 3. **Dr. Auerné Sz. M.-Visegrádi Mihály**: Fejlesztési irányzatok a karbantartási rendszer minőségi színvonalának emelésére; Az egységes karbantartási rendszer országos bevezetésének szükségessége a postahivatali épületeknél és postaforgalmi kezelési kisegítőknél.

Október 20. (csütörtök), 15.00 óra. VI. Népköztársaság útja 3. **Bolgár László**: MSZC bilentyűs készülékek alkalmazásának problémái az ARF-központokban.

Aki körbetáncolta a világot

Előbb munkahelyén, a nagykereskedésben, majd otthonában, de elkerültük egymást. Ám nem volt nehézség megtalálni őt a művelődési házban, amelynél — évtizednyi idővel ezelőtt — jobb helyre nem is kerülhetett volna. Hiszen *Czine Istvánnal* vele született a tánc-készség.

Próbált a Tápíómente Szövetkezeti Együttes *Domján Lajos* irányításával, amikor betoppantam a nagykatái művelődési házba. Eppen szünetet tartottak. A fiatalok kijöttek az udvarra pihenni, illától a nyárhérs friss levegőt szívni a terhes dereki késő délutánban. Hát kiragadtam a pihenő, pihető forgatagból *Czine Istvánt*...

— Életemnek talán legnagyobb szenvedélye a tánc. Ma már el sem tudnám képzelni magam nélküle s a közönség tapsa nélkül, amit semmilyen más sikerélmény nem pótolna — vágott bele mindjárt a beszélgetésbe a fiatalember, és szívesen sorolta, hol, hány-szor járt ő maga 1977 óta az együttesel.

— A Szovjetunióban, Franciaországban kétszer, valamint az NSZK-ban, Olaszországban, Angliában, Bulgáriában, Csehszlovákiában voltam velük. Nemrég jöttünk haza Portugáliából, s máris készülünk a szövetségi népi együttesek országos seregszemléjére, Pécsre — hadarta kissé izgatóttan az emlékek hatása alatt. A holnapról azonban már nem szólhatott bővebben, mert jötték érte. Együtt mentünk a színházterembe: ő táncolni a többiekkel, én nézni, látni, s hamarosan földbe gyökeredeztettem lábaim gyönyörködni. Pedagógus, lakatos, villany-szerelő, mozdonyos, postás, kétkezi munkás pörgött, forgott, ugrált, a ténak keményen húzta a tap alá valót, a kórus zengő hangon énekelte, *Domján Lajos* a nézőtérrel dirigált. Lányok, fiúk megdöbbenő szenvedéllyel, hallatlan energiával ropták a táncot. És mégis, mindenki átszellemülten mosolygott, ragyogott arcuk az örömtől, hogy táncolhattak. Homlokukon a rekedt hőség nyoma gyönyörű, a felocsó padló finom port engedett.

Élő műva szünet következett. Szinte fájt a színházteremre vonatkozó csend, házteremre szalkadó csönd, mégis félrevonultunk egy kis terembe *Domján Lajossal*. Nyilván észrevette tekintetemen a produkció hatásait, mert így kezdte visszaemlékezéseit...

— Hát, szép sikereink voltak az elmúlt másfél évtized-

ben, amióta fennáll az együttes, tizenhét külföldi utunk volt, olyan sikerekkel, mint Spanyolországban, ahol tizemeg tízezer ember éljenezte Magyarországot...

A egyszerű próba után, az utolsó előtti szünetben ismét megkerestem *Czine Istvánt*, de ezúttal nem mint táncost, hanem mint postást.

— Itt, Nagykátán születtem 1958-ban, helyben jártam általános iskolába, majd Püsten tanultam mechanikát műszerésznek. Az Autótaxinál dolgoztam. Végül is hazajöttem Nagykátára, a Telefongyárba, szakmámba, de kevés volt a fizetés. Akkor gondoltam a postára.

— A pénz miatt? ... Több pénz miatt! — hitetlenkedve — hiszen saját bőrömmön tapasztaltam, hogy csak pénzért nem lehet valaki sokáig postás. Ahhoz valami más is kell...

— Természetesen, eleinte csak a több alapfizetésért és a borralalóért jöttem a postához, de már egyáltalán nem csak azért maradtam. Pedig nem dolgoztam mindíg ötnapos munkahelyen. Néhéz volt hétvégeken is munkába állni. Igaz, kellett is a pénz, amikor szüleimmel építkeztünk. Most már sokkal jobbak a munkakörülmények, mint amikor 1979-ben kezdtem.

— Először helyettesítettem, mint kézbesítő, valamennyi járatban, aztán három hónapi munka után bevonultam katonának, de utána visszajöttem a régi helyemre. S mondhatom, nem bántam meg ezt a döntést, szeretem, amit csinálunk — mondta egy szuszra *Czine István*.

— Mit szeret a postás-ságban? — kérdeztem tőle, s olyan spontán őszinteséggel válaszolt, hogy szinte elszégyelltem magam.

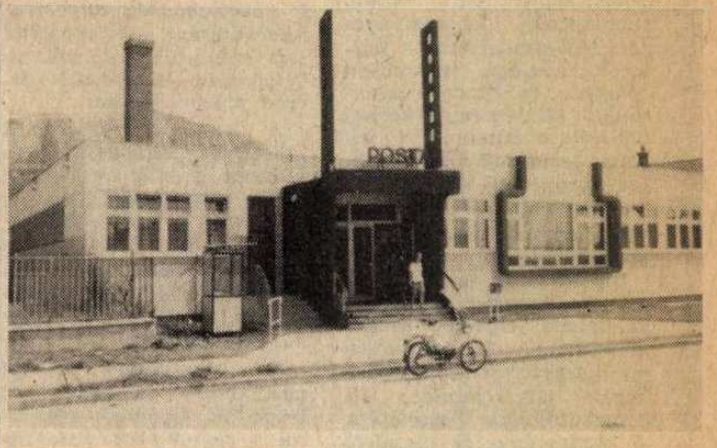
— Hát az embereket. Naponta sok érdekes emberrel találkozom. Szeretek velük foglalkozni. Jölesik az is, amikor elkezdem a munkát, ki-megyek az utcára, és lépten-nyomon megszólítanak rám köszönnék az ismerős ügyfelek. Biznak bennem, számíthatnak rám. Ezért feltétlenül érdemes dolgozni, még ha néha nehéz is, főleg télen, biciklivel, gyalog a véli hóban, súlyos taskával mállamon.

— További tervei? — Megnősülök, de előtte még megyek a pécsi fesztiválra.

— Sok sikert kívánok a tánchoz, munkájához és magánéletéhez...

Aszodi László Antal

Új postahivatal Belpátfalván

A hálózatban is helytállnak a műszerészbrigád tagjai

Lapunk májusi számában volt olvasható a kitértetett brigádok neve, az Óbuda központban dolgozó *Korvin Ottó szocialista brigád*. 1966-ban alakult, tehát már 17 évre tekinthet vissza. Ez valóságos kis történelem egy ilyen közösség életében. Meghozta igen egyszerű eredményekkel. 1975-ben és 1983-ban a Kiváló Brigád kitértetést kapták, de nem volt olyan év, hogy valamilyen ismerésben ne részesültek volna. Tavalyi munkájuk elismerésére a Posta Művelődési Brigádja kitértetés, ám ami a munkát illeti, ebben az évben nem akarták alább adni. Idei vállalkásuk a szolgáltatás színvonalának folyamatos javítása, s teljesítésük egyik mozgótag rugója a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság megalakulásának 30. és a brigádmunkálat indulásának 25. évfordulója.

A szakterületi szobában találkozunk. Itt kissé feszélyezett volt a hangulat, nehezen indult a beszélgetés. Pár perc múlva átsétáltak a gépterembe. Mindjárt otthonosabban mozogtak, magabiztosabban, mosolygósabban váltak. Látszott, ez az ő igazi világuk. Jelenleg húszan vannak: *Illés Pálné* brigádvezető, *Aranyszi István* tiszteletbeli tag, *Bedőcs Józsefné*, *Bodzás Péter*, *Endrődi József*, *Köncsny Lászlóné*, *Kovács Tibor*, *Kovács Tiborné*, *Nagy Andrásné*, *Niederkirchner Ferenc*, *Oláh Mária*, *Oncsik Lászlóné*, *Pál Jenő*, *Szerencsés József*, *Szerencsés Józsefné*, *Vigh Ferenc*, *Vigh Ferencné*, *Vlahos Viktória*, *Wenzon Gusztávné*, *Zsolnay Zoltán*. Az alapítók közül kilencen jelenleg is tagjai a brigádnak. Közülük eddig ötven kerültek vezetői beosztásba, egyikük osztályvezető.

— Hogyan lehet valaki tagja a brigádnak? — A gépterem és a kábelrendező a munkaterületünk. Aki be akar lépni köznök, természetesen először kell, s helyet valamelyikén kell dolgoznia. Így mindig együtt lehetünk vele, tudjuk értékelni szorgalmát, hozzáértését. Legalább egy év kell, mire egy kicsit is megismerhetjük.

— Ez valóban alapos kiválasztás. Volt-e mégis olyan, akiben csalódtak? — Sajnos, volt. Segítettünk neki lakást szerezni, néha szimter helyette dolgoztunk. Amikor pedig megkapták és beköltöztek, kilépett innen. A postánál dolgozott tovább, más területen. Milyen furcsa az élet — folytatják. — Van egy régi brigádtagunk. Belsőanniszból jár be ma nap nap. Korán reggel kel, késő este ér haza. Nagyon jól ismerjük, biztos, hogy nem menne el tőlünk. Nekünk mégsem sikerül lakást szerezniük.

— Valamit a munkájukról! — Mindenkor szem előtt tartjuk a távbeszélő-szolgáltatás színvonalának emelését, az előfizetők jobb kiszolgálását. Felgyújtunk arra, hogy sokat kell várni a társaságra. Ezért, a kevésbé forgalmas EI, kiépítésből 60 regiszteráramkör átterheltségű régi berendezésre. Ezáltal a várakozási idő a félre csök-

kent, a forgó gépeknek regiszterhiányból adódó kopása megszűnt. Mivel így már volt szabad regiszter, csökkent a meddő hívások aránya és nőtt a posta bevétel.

A központban a felújító csoport nem tudta elvégezni kapacitáshiány miatt a munkáját. Így viszont nem lehetett volna meg a gépek műszaki állapota és a szimter sem megtartani, nemhogy javítani. Ezt pedig megérezték volna az előfizetők. Magunk végeztük el a legszükségesebb felújítási munkákat. Később azért eljutottak hozzánk is a felújítók, egyikük pedig, létszámbány ide, létszámbány oda, nálunk maradt. Azóta mindig félve engedik őket hozzánk.

— Amikor úgy adódik, az üzem más területén is segítünk. Például részt vettünk a tápfejek rendezésében. 41-et újítottunk fel és a hozzájuk csatlakozó 148 állomást. Ugyan nem ez a szakterületünk, de meg tudtuk ezt a munkát is csinálni az ide vonatkozó technológia előírásainak megfelelően. Ezen kívül ott voltunk a József, a Lipót, a Teréz és a Zugló központ bővítésénél is.

— Azt már tudjuk, milyen nagyszerűen helytállnak a szakmában. Azon kívül?

— Mindig indulunk a vetélkedőkön, és általában igen jó helyezést érünk el. Volt úgy, hogy három külön csapatot indítottunk, és ezek végeztek az első három helyen. Ezek mi voltunk az abszolút elsők. A Postás Művelődési Központ által meghirdetett országos "Ólvasóprogram brigádoknak" pályázat az abszolút helyen végeztünk. Egy kis könyvtárt kaptunk jutalmul. Megindultunk 30 óra részt veszünk a "Tájsak, Korok, Múzeumok" mozgalomban. Eddigi eredményünk 1 arany, 2 ezüst, 2 bronz emlékplak. Volt színházberletünk is több évben át. De ugyanabba a színházba szolt, a darabok pedig nem nagyon változtak. Végül is lemondunk. Sajnos, ma már ritkulnak a közös programok. De azért az évenkénti közös autóbusszirándulásunkat és a fehér asztal mellett családi találkozót mindig megtartjuk. A gyese levőket meglátogatjuk, programjainkra meghívjuk. A nyugdíjasokkal is tartjuk a kapcsolatot. Részt veszünk találkozókaink a megszervezésében, ha igénylik, segítünk a kisebb otthoni javítási munkák elvégzésében.

— Utánpótlás? — Foglalkozunk az üzemhez szakmai gyakorlatok kiadott szakközépiskolásokkal, ezenkívül a nyári üzem gyakorlatra beosztott tanulókat műszaki elméleti és gyakorlati ismeretekre oktattuk. Ennek ellenére, bizony, kevés a fiatal, Nem nagyon jönnek ide dolgozni. Úgy látszik, nem vonzó ez a szakma számukra.

Megkerestem őket, meséljünk valamit vidám történetet a brigád életéről. De így hírtelenjében semmi jó nem jutott az eszükbe. Viszont meghívta a közeljövőben esedékes horányi kirándulásunkra. Ott majd a jó hangulat kértelenül is előhozza a csattanókat.

Csala Lajos

FILMAJÁNLÓ

Fitzcarraldo

A nagy kaland

Nagyapa mozija — mondják a hozzáértők — ma már idejét múlt. A papája is — tessék hozzá, mielőtt még megfogalmazódna az ellenérv. A korszerűség valóban tiszteletre méltó indok, de ugyanakkor arról sem szabad elfeledkezni, hogy ennek nevében kap helyet sokszor az értéktelenség, az írói formai bűvészkedés, az álfilozófia. Ugyanakkor sajnálatos módon kiszorul a cselekmény, a mozgás, a történet. A néző nem tud igazán izgulni, képtelen nyomom követni a gyakran egymást logikátlanul követő fordulatokat, s amennyiben kerek perec be meri vallani, hogy ez neki nem tetszik, fejére nyomják a konzervatívizmus pecsétjét.

Nos, *Werner Herzog* rendező, a nyugatnémet film egyik fenyegető, úgy látszik, okult az Európa-szerte úresen árválkódó moziszékek lehangoló látványából, és meglepő fordulatot visszavet a régi mintához, pontosabban szólva a film alappemléhez, a látványhoz. Milliós költséggel készült brazil-német koprodukciója, a *Fitzcarraldo* már különféle vetélőinek mesés szimterével megpróbál csatát nyerni.

Hőse: *Fitzcarraldo*, a megdöbbenő vállalkozások nyughatatlan kitervezője, nekive-sebbet vesz a fejébe, mint hogy kedvencét, *Enrico Carusót*, a századelő legnagyobb olasz tenoristáját a saját őserdei operaházában lépteti fel.

Igaz, ehhez fel kell építenie a muzsika e megszentelt hálykát, pénzét ölnie az akcióját, hajót vásárolni, földterületet szerezni, az ismeretlen őserdőn áthajózni, behatolni indián területre, amelyet csak indiánok laknak, de mindez mit sem zavarja.

Lázálomnak tűnik az egész. Kiváltképpen azért, mert egy ponton a hajót át kell emelni a vad erdővel borított meredek, túldoldalt azonban lejtős partszakaszon.

Megszállott-e *Fitzcarraldo*? Saját ideájának rabja?

Lehet, de elsősorban olyan egyéniség, aki akarata tűzőnnyven át véghez viszi, nem ismerve sem nehézséget, sem lehetetlent. Párhajra kel a mostoha őstermészettel.

Werner Herzog a monumentális filmek stílusában (a kritikus jelenetekben hatalmas tömegeket mozgatva) rendezte meg filmjét, amely elsősorban színes képi megfogalmazásával, hangulatával ragadja meg a nézőt. Két kitértő színészt állít a cselekmény központjába. Közülük a német *Klaus Kinski* a hálás feladat. *Fitzcarraldo* alakjában valóban valamely démoni megszállottság, ugyanakkor, amikor szükséges, a kétszer kétféle józansága is sajátja. A szép olasz *Claudia Cardinale* inkább csak kőrités a nagy kalandhoz, amelynek igazi főszereplője *Brazilia* ma is szinte határtalan dzsungelvilága.

Ábel Péter

címer, azután festette ő rá a magyar címert. A főérdek az, hogy a cariol és a többi postakocsi rendszeresen menjen. Hogy sárgára van-e festve vagy zöldre, az alárendelt érdek, amely később ki is iett egyenlítő. Én nem azt mondom, hogy a posta érdekének alá kell rendelni az igazságügyet és az alkotmányosságot.

Egy súlyos vád van *Gervay* ellen, hogy az új postakocsik beszerzésénél nagy összegűkkel csalta meg az államot. Midőn a magyar minisztérium átvette a postai ügyek vezetését, egyúttal elhatározta, hogy a postához szükséges kellékek, úgy mint nyomtatványok, táskák, ruházatok, de különösen a járművek eszentül ne Bécsből, honnan az egész birodalomba szállítottak volt eddig, hanem amennyire lehetséges, magyarországi iparosok által készítsenek. Nagy nehézségekbe ütköztek különösen a járművek beszerzését illetően. Mert a posta járművek annyira különböznek a Magyarországon szokásos kocsiktól, hogy azoknak készítéséhez az ide való kocsigyártók felszerelve alig voltak: Bécsben külön műhelyek vannak. Kérdés volt, hogy azon az áron elő tudják-e állítani Magyarországon, mint Bécsben? Pályázatot írtak ki, és kimondatott, hogy a bécsi árak vétetnek alapul az offertekben.

Az egyes vállalkozók elmentek az idevaló postagondnok-

hoz (hivatalvezetőhöz, a szerkesztő megjelölésére), és kérdték a bécsi árakat. *Gorove* (1867-ben postaiügyeket intéző miniszter) mindjárt hivataloskodása kezdetén felküdte a gondnokot Bécsbe, hogy az ottan a postai igazgatóság gazdasági hivatalánál a teendőket megismerkedjék, és a szükséges adatokat megszerzeze.

Kölber testvérek vállalták legutányosabb áron a kocsik készítését. De a kocsiknak a mi útjainkhoz kellett alkalmazkodni, ebben eltért a bécsi kocsiktól, alföldi sár stb., úgy, hogy *Kölber* testvérek még 5 százalékkal magasabb árat kértek darabonként. Ami a zöld festéket illeti, az pedig tíz forinttal drágább, mint a sárga. Mindez 304 forintot tesz ki egy-egy kocsinál, és

ebből összeség 6398 forintot. Ebből valami igen nagy öszszeget elutaljonítani nem lehet.

Mindinkább szokássá kezd lenni, hogy a tisztviselőket, értem az országosan ismert és feldhethetlen jellemű tisztviselőket, úton-útfélen gúnyolják, rágalmazzák. (Felkiáltások: Igazi!)

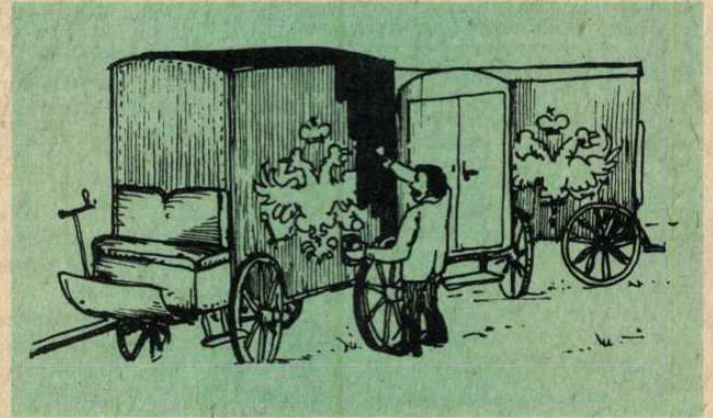
1869-ben négy millió kilencszázezer darab értékes postai küldemény volt. Ezek közül 123 darab tünft el, tehát 39 838-ból egy — 882 és fél millió az, melyet a postaintézet Magyarországon kezelt, és ez öszszegből nyolcvanezer forint vezett el. Ha ebből levonjuk azt, ami az országúton rablók által elvétetett, a postakezelt terhére csak 40 és néhány ezer forint. Méltóztassanak megengedni, ez nem olyan rop-

pant öszszeg. Ha még hozzávesszük azt, hogy a postaintézet, beleszámítva a postamestereket, conduktorokat, szolgálókat, postakocsisokat, körülbelül 5000 egyén közül 1869-ben 31 egyén vétetett bírói vizsgálat alá, azaz 161 közül 1.

A postaintézet nincs olyan siralmas állapotban, mint, amilyennek némelyek feltüntetni akarják.

Kiegészítés: 1871-ben Magyarországon nyolc postai igazgatóság működött: pesti, kassai, pozsonyi, soproni, nagyváradi, temesvári, nagyzebeni, zágrábi. Ezek területén összesen 39 állami, 1634 magánpostahivatal vagyis postamesterség volt. Az öszszes hivatalok vizsgálatára 12 postafelügyelő volt kinevezve. Az egyes felügyelők évi járandósága 1200 forint volt. Az utazási és egyéb költségekre kaptak 2500 forintot. A súlyos vádat *Gervay* Mihály főpostai igazgató ellen, hogy az új postakocsik beszerzésénél nagy összegekkel csalta meg az államot, rágalom volt. — Egy hivatali beosztásához méltatlan és állásától megfosztott postafelügyelő és egy ugyan-csak kicsapott postakonduktor (postakalauz a személyt és szállító postakocsin) koholt vádját rágalmazásért eljárást indítottak ellenük, és lecsukták őket.

Halmi Ida gyűjteményéből

Pódiumon, íróasztalnál, a természetben a szocialista kultúráért

Sátoraljaihegyi nevelkedett. Az ott élő népi zenészek annyira megszerették vele a muzsikát, hogy apró gyereként két aprófát húzogatva egymáson igyekezett utánozni őket. Felfedezve fia zené iránti hajlamát, édesanyja csakhamar beíratta a város zenetanárához, s tizenöt esztendősen már ő vezette a gimnáziumi zenekart.

A Szocialista Kultúráért kitüntetést augusztus 20-án már másodikban kiérdemlő Szathmári Zoltán 1939-ben vonult be katonazenésznek; előbb első hegedűsként dolgozott, majd rábízták a zenekar vezetését. 1944-ben frontszolgálatra vezényelték. Visszatérve részt vett a szombathelyi vasúti műhely zenekarának megalakításában. Innen került a debreceni, majd a budapesti honvédezenekarhoz, s ennek tagjaként végezte zenei tanulmányait.

Muzsikuspályafutásának következő, máig tartó szakasza 1957-ben kezdődött a postás szimfonikusoknál. Az akkoriban még kis létszámú, anyagi és egyéb nehézségekkel küszködő zenekar fejlesztésében nem kevés érdemet szerzett. Eközben, 1960-tól 1975-ig, a zenekar párttitkari tisztségét is betöltötte, s elvégezte a két éves pártiskolát, majd a marxista-leninista egyetem esti, szakosított, esztétikai tagozatát.

A sok szervezőfeladat mellett a muzsikához sem volt hűtlen. Az eltelt évek alatt sok kiváló koncertmesterrel dolgozott együtt, és igen sokat tanult tőlük. A legtöbbit *Bozonyi Istvántól*, akivel — a kollektív munka elvét követve és a szakmai fegyelmet a családi légkörrel ötvözve — példamutató volt a kapcsolata.

Meggyengült egészsége miatt az utóbbi időkben már csökkentették igénybevételét, amiért máig hálás a zenekar vezetésének. A kényeszen kényelmesebb szolgálati beosztás azonban nem jelentett egyben pihenést: a VI. kerületi pártbizottságban 1975-től vállal társadalmi teendőket. Zenei tevékenysége mellett e munkája is közrejátszott abban, hogy a Munka Erdemrend ezüst fokozatával tüntették ki, az V. kerületi Tanácsától pedig — ahol 1958 óta tanácsos — Budapestért kitüntetést, majd Kiváló Társadalmi Munkáért elismerést kapott.

Januárban nyugdíjba vonul. De — mint mondja — a búcsút nem tekinti véglegesnek. Azonkívül, hogy társadalmi és pártfeladatokat továbbra is szívesen vállal, hívásra a jövőben is boldogan működik közre abban a zenekarban, melynek fejlesztéséért több mint negyedszázadon át oly sokat, szívből munkálkodott.

Keves rokon-szenvesebb tulajdonsága van a szerénységénél, s aligha van rosszabb interjúalany, mint a szerény ember. Aki magától értetődőnek találja, hogy csupán a lelkiismeretesen, alaposan végzett munkának van értelme, s erről mi egyebet érdemes mondani.

Igy van ezzel *dr. Razgha Józsefné* is, a Postás Művelődési Központ halk szavú, kevés beszédű gazdasági vezetője. Pedig nem kevesebbet felel, mint az évi 7 millióval gazdálkodó kultúrotthon valamennyi gazdasági és pénzügyi tevékenységéért.

A számokkal való foglalkozást sokan száraznak, unalmasnak vélik, de Marika éppen azért szereti a munkáját, mert számokkal dolgozhat; ami mögött a művelődési ház egész rendjét, működésének értelmét látja. Ebben neki legalább annyi szerepe van, mint a hozzá beosztott három gazdasági ügyintézőnek és a tizenhat technikai dolgozónak, akiknek szigorú, de egyben segítségre mindig kész, megértő főnökük.

„Életrajzát” ugyancsak szűkszavúan meséli el. 1963-ban kezdett dolgozni; öt esztendővel később került a Posta Szociális Hivatalhoz könyvelőnek, majd 1970-ben a Budapesti Táv-

beszélő Igazgatóságához tervelőadóknak. Jelenlegi posztján 1976-tól áll, s mostanában készül a hároméves felsőfokú költségvetési tanfolyam szakvizsgájára.

Otthon férje, két nagyocskó gyermeke várja, akikre a pótolhatatlan nagymama felügyel, ha a házaspár hosszabb útra kel. A hétvégi együttes és mindig oldott, bensőséges családi tőrakon kívül ugyanis Marika és a férje időnként kettesben indul világnak. Vonattal, mindössze egy-egy hátizsákkal bejárták már Jugoszláviát, Ausztriát, Olaszországot, voltak Párizsban, Londonban.

A legkisebb összegű közös pénzre, társadalmi vagyona is olyan gondosan ügyel, mint a sajátjára. Nyilván ennek az aprólékos pénzügyi körültekintésnek tudható be, hogy az elmúlt nyolc év alatt sosem talált tartalmi hibát a revizió a művelődési központ könyvelésében. Az pedig, hogy augusztus 20-án a SZOT-székházban tartott fogadáson ő is átvehette a művelődési miniszter Kiváló Munkáért kitüntetését, egész eddigi ténykedésének köszönhető.

Amíg meg nem mondták, hová vagyok hivatalos, még csak nem is gyanítottam ezt a megtiszteltetést — mondja búcsúzóul. — De hadd tegyem hozzá: bár nagyon jólesett az elismerés, én a postán, a művelődési központban enélkül is mindig megbecsült embernek éreztem magam. Ezért ragaszkodom annyira a munkahelyemhez, a velem, körülöttem dolgozó munkatársaimhoz.

Élénk mozgása, testi és szellemi frissesége leg-alább tíz esztendővel meghazudtolja *dr. Katona Gyula* korát, aki több évtizedes sporttevékenységéért 1976-ban a Minisztertanács-tól kapott Testnevelés és a Sport Kiváló Dolgozója kitüntetést, az alkotmány ünnepe alkalmával pedig legutóbb, miniszteri dicséretet.

1932-ben szegődött a postához fizetés nélküli hivatali kisegítőnek, majd díjnoki és számgyakornoki beosztásban dolgozott. A közgazdasági egyetem közigazgatási karán szerzett diploma s a doktorátus után neveztek ki főkönyvelőnek a Központi Javitóüzembe. Innen ment át a Kísérleti Intézetbe tudományos munkatársnak, ahonnan átszervezéssel került a Számítástechnikai és Szervezési Intézetbe. E munkahelyén nyugdíjazásáig, 1973-ig tevékenykedett.

A természetjárás vagy mint maga nevezi nevetve: a „csavargás”, már apró gyerekként megszerette vele az édesapja. Előbb családtagokkal, barátokkal kirándult rendszeresen, 1932-től pedig — ekkor lett tagja a Postás Turista Egyesületnek — már szervezeten is. Sokéves tapasztalatait az ötvenes években a munkahelyén, kisebb csoportokkal, majd a Postások Szakszervezetében 1958-ban megalakult tömegsportbizottság tagjaként kamatoztatta. Nagy részt vállalt például a postások számára indított kiránduló-különvonatok megszervezésében, a programok lebonyolításában, ami átmeneti szünet után — miközben „kárpoltlás-ként” 700 személyes hajókirándulást szervezett — ősszel ismét folytatni fog.

A természetjáró-versenyek két formáját: a város- és környékismeret, valamint a tájékozódási túraversenyt ugyancsak széles körben igyekezett propagálni. Rendszeresen ő írja emellett a tömegsportbizottság kéthavonta megjelenő híradójának Természetjárás című fejezetét.

Eleget tett a túravezetői vizsga legmagasabb fokozatának, s tagja az aranyelvényes túravezetők klubjának; mind a mai napig évi 26—40 kirándulást, országjárást, túrát szervez. Bár nagyon szívesen végzi e társadalmi feladatot, örömmel fogadná már az utódját, akit boldogan megtanítana a természetjárás körüli minden tudnivalóra. Mert — mint megjegyzi —, a túravezetés már csak játék, azonban eljutni odáig... Az a cél, hogy amozgást, a természetet, a jó levegőt, a kötetlenséget, az új élményeket még nagyon sok postás dolgozó kedvelje meg. Hiszen mindez együtt úgy tarthat valakit fiatalon, egészségesen, jókedvűen, mint magát a 72 esztendő kitüntetettet...

L. Simon Zsuzsa

Patisszon és társai

A káposzta, a paradicsom, a sárgarépa, a paprika, a karfiol és a többi hagyományos zöldségféle mellett ma már egyre gyakrabban kerül a háziasszonyok konyhájába a különleges nevű cukkini, a padlizsán, a patisszon, a brokkoli.

Szeptember első napjaiban ez utóbbiakkal is találkozhatunk a postás kertbarátok őszi termékbemutatóján a PMK dísztermében. Az ászályos nyár ellenére kertbarátaink pompás kiállítással örvendeztették meg a látogatókat.

(tő-gé)

Czóbel Béla

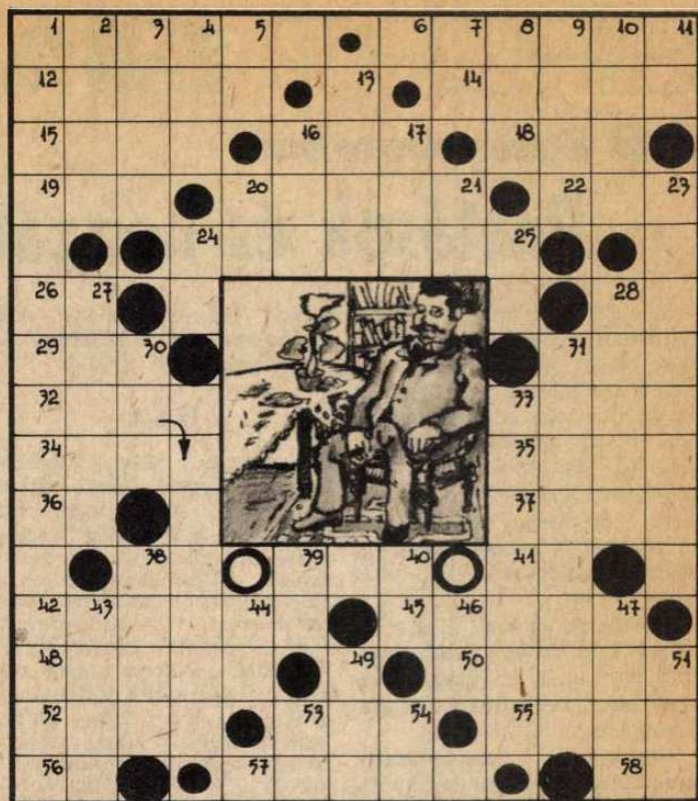
Czóbel Béla Kossuth-díjas festőművész születésének századik évfordulóját ünnepeltük Keresztretjvényünkben rá emlékezünk.

VÍZSZINTES

1. Zárt udvar az ókori Rómában. 6. Czóbel-mű (névelővel). 12. Folyó Franciaországban. 14. Hatalmas. 15. Gyümölcs. 16. Könyvoldal. 18. Szovjet motorkerékpár-márka. 19. Raul... (kubai államférfi). 20. Szeptemberi névnap. 22. Mesterséges nyelv. 24. Czóbel Béla művészetére jelentős hatással volt. 26. Kötőszó. 28. Azonos római számok. 29. Beszédész. 31. Utca, olaszul. 32. Czóbel-mű. 33. Irányítószáma 7131. 34. Kolostoráról ismert bolgár hegy (ford.). 35. Tejszínpor, névelővel. 36. A férfi végzet. 37. Idegen férfinév. 38. Minisztérium rövidítése. 39. Üreges henger. 41. Határozórag. 42. Fehér szörzetű ember (ford.). 45. Ragadozó hal. 48. Ismert olasz filmszínész. 50. Megrögzött szokás. 52. Írószer. 53. Lóbetegség. 55. Testrészt. 56. Nátrium. 57. Szaruképződmény. 58. Mutatószó.

FÜGGŐLEGES

1. Czóbel-mű. 2. Ilyen zár is van. 3. Folyó Szlovákiában. 4. Ír szervezet. 5. Távirati magbelső személy. 39. A bors fokmérője (fonetikusan). 38. Perbeli személy. 39. A méz vegyáhangzó. 7. Molibdén. 8. Svájci kanton. 9. Edesség. 10. 44. Lina egyneműi. 46. Alkotás Község Baranya megyében. 11. Római váltópénz. 13. Olasz ki-

kötőváros. 16. Szemét használja. 17. Hangszer (ford.). 20. Időhatározószó. 21. Csehszlovákia legnyugatibb városa. 23. Czóbel-mű. 24. A folyó nap. 25. Házállat. 27. Papa, mama. 28. Látomás. 30. Régi SZTK. 31. Czóbel-mű. 33. A bor fokmérője (fonetikusan). 38. Perbeli személy. 39. A méz vegyáhangzó. 40. Előd. 43. Ibsen műve. 44. Lina egyneműi. 46. Alkotás Község Baranya megyében. 47. A Balaton csinálja télen. 49. Ut. 51. Vonatkozó

névmás. 53. Építőanyag. 54. Meleg.

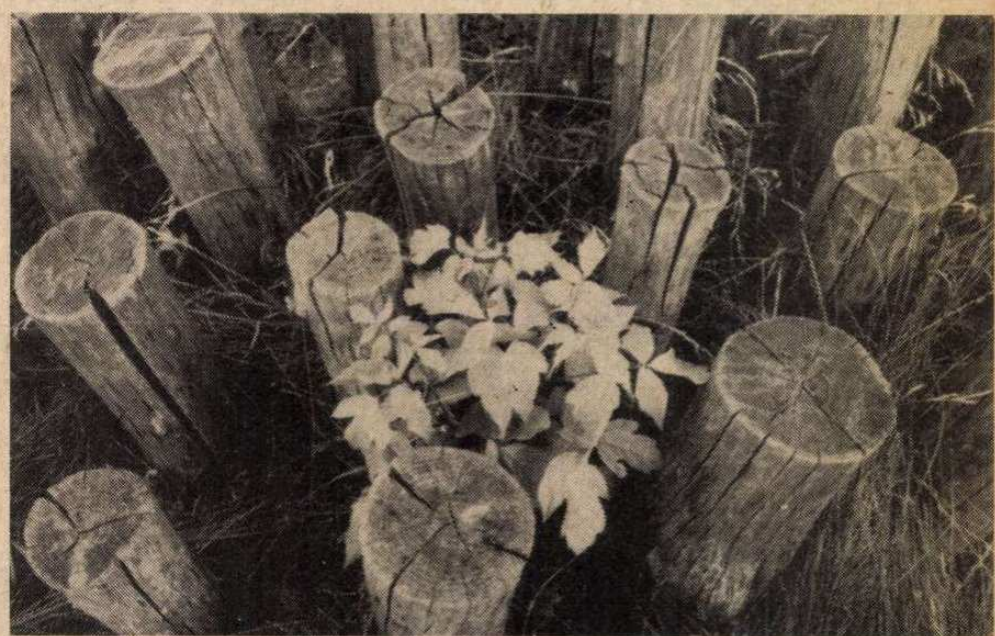
— Bánhidi —

Beküldési határidő: október 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: *A porral együtt a szőrit is kiveszi a kalapnak.*

Könyvtulványt nyertek: *Drávai Józsefné (Sopron), Gáspár Katalin (Oroszáza), Molnár Károlyné (Cegléd), Sebők Judit (Marcali), Vigh László (Szeged).*

Fényképezőgép postáskézben

ÚJJÁSZÜLETÉS

Nagy Péter (Eger) fotója

A nyárhoz adni valami többletet

Európa nagyvárosainak „benszülöttjei” nyáron fölke-rekednek és elmennek nyaralni, pihenni, kikapcsolódni. A városok lakossága kicserélődik, országok vándorolnak határokon át. Nálunk, Magyarországon sincsen másképp. Tódulunk külföldre, ki hová, pészartárcája szerint. Na, és persze a Balatonhoz. A vízbe, a palacsintás és lángosbódék elé. Uditóért, sörökért sorbaállni. Kikapcsolódni, vérmérséklet szerint mérlegelni, pihenni, szórakozni, barnulni. Egyszóval nyaralunk.

Nyaralni lehet egyedül, lehet másod- és sokadmagunkkal is. Az utóbbi formát kínálja nekünk a Posta Oktatási Központ szántódi tábora. Állandóan bővülő-épülő, nagyszerű létesítménye ez a Magyar Postának.

A tábor évről évre telt házas nyaralókat tudhat magának. A mégyszemélyes faházcskákból jól érzik magukat a beutaltak. Heti turnusokban ez körülbelül 140 fiatalt jelent. Külföldi, magyart vegyesen.

A tábor gazdája a POK. Kellemes pihenést, jó szórakozást kíván nyújtani vendégeinek. És még valamit akar. *Adni valami többletet.* Oktatási központ lévén, talán valami rendszeres ismeretgyarapítás, ismeretbővítésre gondol? Talán a fiatalok politikai tisztánlátását akarja előmozdítani? Lehet, hogy az irodalmi műveltséget, az általános műveltséget akarja fejleszteni? Dicséretes, szép

tervek volnának ezek. Kérdés, vajon megoldhatók-e. Kérdés, a „valami többlet” alatt valóban erre gondolnak-e. És erre kell-e gondolni?

A táborban, hetente 140 fiatal van együtt, 140-en, de különböző helyekről, az ország legkülönbözőbb pontjairól, sőt az NDK-ból, a Szovjetunióból, Csehszlovákiából is. A külföldiek szinte automatikusan elkülönülnek. Nem azért, mert nem szívesen vennének részt a tábor rendezvényein — ismerkedési esten, tábor-tűznél stb. —, de általában olyan kidolgozott programmal érkeznek Szántódra, amely különálláshoz vezet.

A közös rendezvények kivételében nehézségeket támaszt a beutaltak életkori különbözősége is. A 14 évesektől a 30-on felüliekig szinte minden héten minden korosztály megtalálható.

A tábor házirendje, szabályzata minden otlakóra egyformán vonatkozik. A tábor lakói mégsem, vagy csak ritka alkalmakkor tudnak közösséggé formálódni. De lehetlenség is azt kívánni a táborvezetőtől, hogy a hétről hétre megjelenő alkalmi társaságot, amelynek tagjai jószíval egymást nem is ismerik, közösséggé válasszák.

Mi az, amit a *valami többlet* elérésére tehet? A beutaltaknak felkínálja a tábor nyújtotta lehetőségeket. Vagyis az ingyen belépőt a földvári expresszbe, jegyek szer-

zését a diszkóhajóra, vagy a kötőhegyi orgonamuzsikára. Vállalja mozijegyek beszerzését, hajót bérel jachtutazáshoz.

Bevált szokás továbbá a nyitó ismerkedési est és a záró táborúti megszervezése. Hogy mikor, milyen sikerrel, nem rajta múlik. Mit tehet még? Rendezhet sportversenyeket, játékos és szellemi vetélkedőket. Van, akit érdekel, van akit nem. És sokszor a legjobb szándék is kudarcba fullad. Ajánlhatja még természetesen a kis könyvtár kötetit olvasásra.

A táborlakók pedig kisebb-nagyobb csoportokban mennek strandolni, csónakázni. Sorbaállni üditőkért, sörökért, aztán a palacsintás és lángosbódék elé. Itt vannak. Pihennek, szórakoznak, barnulnak.

Ha nem is válnak közösséggé — egy hét alatt szinte nem is tehetik —, ha nem is vesznek részt csoportosul a vetélkedőkön és egyéb rendezvényeken, de azért — ne felejtjük el! —, *születnek itt Szántódon barátságok, szerelmek is, életre szólók is talán.*

Kérem, fogadjuk el. *Legyen ez a szántódi tábor nyújtotta többlet!* Fogadjuk el, hiszen a legszebb emberi kapcsolatok megteremtéséhez nyújt teret.

Szántódon azt a többletet adja, amelynek elérését mindenki ott hordja magában.

Tölg-Molnár Gábor

Több játékos versenyforma

Postások és hozzátartozóik ünnepélye

Az 1983. évi országos postás kulturális és sportnap forgatókönyvének első mondata így szól: „A találkozó azt a célt szolgálja, hogy a postás dolgozók részt vegyenek a felújítást és kikapcsolódást nyújtó kulturális és sportprogramokban, lehetőséget kapjanak a munkahelyi olimpia tömegsportmozgalomban való aktív részvételre.”

Mennyire valósult meg a kitűzött cél? Ahhoz, hogy valamilyen válasz, értékelés kialakulhasson, tekintsük át az eseményeket!

Mintegy bevezetéként augusztus 12-én délután sportkonferencián vehettek részt a munkahelyi sportvezetők és felelősök a Postás Művelődési Központban. Jó alkalom volt arra, hogy az egybegyűlt hangos gondolkodást halljanak elsőkézből dr. Kun Lászlótól, a Testnevelési Főiskola tanácskezelő egyetemi docensétől, aki a sportmozgalom időszaki kérdéseiről, a sport feladatairól beszélt. Az előadás hangvétele, ugyan nem volt pesszimista, de rámutatott a kialakuló ellentmondásra: Hátározatok sürgetik a tömegsportmozgalom kiszélesítését, ugyanakkor a gyakorlati megvalósítás sokszor áthidalhatatlan akadályokba ütközik. Majd röviden átfutotta az olimpiai mozgalom helyzetét — tudnillik, a jövő év az olimpia éve lesz —, beszámolt a felkészülésről, illetve visszatekintett az elmúlt olimpiák magyar sikereire. Az estet egy hangulatos előadás zárta, mégpedig Gódné Nagy Mariann a női kézilabda-válogatott legeredményesebb játékosa, valamint a válogatott edzője, Csik János a lezajlott világbajnokság eseményeit, örömteli vagy épp bánatos eseményeit elevenítette föl.

Bottyan Jánosnak, a Postások Szakszervezete kulturális, agitációs és propaganda osztálya munkatársának véleménye szerint szükség van az ilyen előadásokra, hiszen a tömegsport-aktivisták hasznát látják, ha elméletileg is tájéko-

zottak. Egy-egy eseményhez kapcsolva más alkalommal is rendeznek majd hasonlókat.

Rajt

Augusztus 14-én, szombat reggel Megyeri László titkár ünnepélyes megnyitóját követően kezdődtek a sportnap hagyományos programjai, két helyszínen, a Római-parton és a PSE pályán. A középfokú postászerveket 11 csapat, mintegy 1400 versenyző képviselte. A kiírásban megfogalmazott cél: azok a versenyzők jöjjenek el, akik egész évben lakó-, illetve munkahelyükön részt vettek a tömegsportmozgalomban. Ez a kikötés két végletet igyekezett kizárni. Az egyik: az országos sportnapot ne értelmezzék helytelenül sportkampánynak. Másrészt, és erre külön is kitért a körlevél: a versenyzők, akik idén bármilyen versenyen indultak, ne veszzenek egyetlen sportágban sem.

Vizen

Az evezős, valamint az úszóversenyek résztvevői elmondhatták magukról, hogy a szó szoros értelmében a vizes sport kedvelői, mert az ég csatornáit meg-meg eredtek. Ráadásul az előző napok kánikuláját hűvösebb idő váltotta fel, de ez sem jelentett akadályt az ifjú úszó titánoknak, hogy a hidegtől és az izgalomtól citerázó tördekkel ne vessék magukat a medencébe a rajt elhangzásakor. A 6-8 éves korosztály jeles képviselője, a 7 és fél éves Gilcze Tamás — nyilatkozata szerint — azért lett csak 4. helyezett, mert a rajt előtt fekvőtámasszal melegített be, és elfáradt a karja, mire az úzás következett. A 8-12 éves korosztályban a szegedi Török Tibor győzött gyors- és mellúszásban egyaránt. Mint mondta, 2 éves korában tanult meg úszni, 4-5 éves korától pedig rendszeresen műveli a sportágát. A 11 éves Bozó Andrea a lányoknál vitte el a pálmát. A Miskolci Postaigazgatóság dolgozójának, Vigh Józsi bácsinak tanítványai közé tartozik, aki 1928 óta

oktatja a gyerekeket 4 éves kortól az úzás tudományára. Nem is eredménytelenül, hiszen a Szilvási testvérek, Beatrix és Zoltán is dobogósok lettek. A budapesti Óri Eszter már „rég” versenyző, tavaly is indult, az ideai eredményével, mint mondta, nincs túlzottan meglepődve (második, harmadik hely), de hát a nagynál nyaralt 4 hétig, és nem tudott edzeni. 12 év felett Erdei Virág (Budapest) és Sűrű Tibor (Szolnok) aratott elsőprő győzelmet.

Kúti János, az RTV dolgozója, az úszóverseny rendezője szerint akkor lett volna igazán izgalmas a verseny, ha több a jelentkező, mindössze 15 versenyző nevezett, négyen Szegedről, illetve Miskolcra, 1 gyerek Szolnokról, az összes többi budapesti volt. A legközelebbi országos rendezvényre jó lenne több, főleg vidéki gyereket mozgósítani.

Miközben az úszóverseny zajlott, az evezősök is vízre szálltak. A verseny hevében egy-két evező elröppült, mások meg olyan jó formában voltak, hogy evezőt törtek a Duna habjain. A színvonalas, jó verseny szépséghibája, hogy csak budapestiek versenyeztek, egyetlen vidéki területről sem álltak rajthoz. Pedig néhány helyen (Szeged, Miskolc, Győr) van lehetőség arra, hogy a vidéki postások körében is népszerűvé váljon e szép sportág, hogy az országos sportnapokon ne a budapestiek házi-versénye, hanem valóban országos verseny legyen az evezés.

Szárazon

A PSE-pálya adott otthon az összes többi sportágnak, azaz itt bonyolódott le az atlétikai viadok, az asztalitenisz, kézilabda, labdarúgó, röplabda, sakk, tekemérközések, valamint a játékos versenyek: lábténisz, fejelés, tollaslabda, családi vetélkedők. Legnépszerűbb az atlétika volt. Soha ennyien még nem versenyeztek, mint az ideai sportnapon. A másik örömdetes tény, hogy a vidéki területek postásai kintettek magukért, nemcsak az

atlétikában, hanem egyéb sportágakban is. Számos, az előző évekhez viszonyítva jóval több vidéki postás ért el dobogós helyezést. Ez azt jelenti, hogy az összesített pontversenyben is előtrétek. Örömteli esemény ez azért is, mert az egyetemes postástömegsport érdekeit szolgálja. De lássunk néhány példát. A debreceniek focicsapata sokáig az élményben volt, az utóbbi évek visszaesése után most első lettek. Vagy: a soproni Turbóc Timea 100 méteres női síkfutásban ért el kiváló eredményt. A soproniak nyerték meg a 4x100-as váltót; a 100 méteres férfi síkfutásban szintén a soproni Horváth Ernő győzött, távolugrásban pedig második lett. A soproniak mellett még a pécsiek mutatnak nagyon jó formát, ők már 1980-ban is figyelemre méltó eredményeket mutattak fel.

Az általános hangulat is nagyon jó volt. Akik éppen nem versenyeztek vagy csak nézők voltak, lelkesen biztatták társaikat, a jókedvet csak percekre törte meg egy-egy nem várt kudarc, mint annak a pécsi kislánynak a könnyel, aki csak ötödik lett a futásban. Hamar vigasztalódott, és máris indult egy másik sportágban a rajthoz.

Ez a „könnyes” közjáték, de valamennyi versenyző komoly győzni akarása is elgondolkodtató. Egyfelől úgy tűnik, hogy a tömegsportmozgalom éppen a résztvevők és sportvezetők minden áron győzni akarása révén kezd versenysport jellegűvé válni, presztízssé válni. Magyarán, kezdi elveszíteni jelszavát, nem a győzelem, hanem a részvétel a fontos!

A versenysport felé történő „elhajlást” a vezető szervezők, rendezők azzal igyekeznek ellensúlyozni, hogy egyre bővítik a játékos sportformákat. Ilyen a legkedveltebbek egyike, a családi vetélkedő, amely tele van kedves, sokszor megható fordulatokkal, ahogy a gyerekek biztatják a szülőket, ahogy igyekeznek ők maguk is szívvel-lélekkel, felnőt módján helytállni. Ezt a vonalat kell majd a jövőben még jobban fejleszteni, újabb és újabb

formákkal bővíteni. Másfelől: ezen a sportnapon vált igazán nyílt titokká, hogy éppen a jó eredmények érdekében szinte valamennyi postaigazgatóságtól versenysportolók is rajthoz álltak. Pedig mint említettük, a körlevél szerint ez szabálytalan volt. Mivel óvást egyetlen esetben sem jelentettek be, a versenyek zavartalan lebonyolítása végett, a rendezők, a bírák szemet hunytak é fölé. Ez viszont nem jelenti azt, hogy a jövőben is így marad. Mert ugyan ki az amatőr, akinek kedve lenne egy nálánál sokkal felkészültebb versenyzővel kiállni a szinte biztos kudarc tudatában? Egyszerre az amatőrök vannak túlsúlyban és reméljük így is marad.

A megoldás talán az lehetne, ha az igazgatóságok és a hivatalok, üzemek nagyobb gondot fordítanak a munkahelyi sportélet erősítésére, a rendszeres és folyamatos programok szervezésére. A postás kulturális és sporttömegesége csak kiegészíthetik és színesíthetik, de nem helyettesíthetik az éves sportfoglalkozásokat. A jövőben törekedni kell arra is, hogy ezek a találkozók valóban a postás dolgozók és hozzátartozók ünnepélyei legyenek, amelyek nem csak a legjobbak viszonylag szűk körének versenyalkalmait szolgálják, hanem örömet nyújtanak azoknak is, akik a kötetlen, szórakoztató játékokat kedvelik.

Tudjuk, nem könnyű feladat az átállás, de a célt meg kell próbálni. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy a versengés izgalmát el kell üzni. Erről szó sincs, hiszen ez adja a sportnapok ízét, hangulatát.

Lazítás

Az első nap izgalmaival a PSE és Tunisz város labdarúgó csapatának barátságos mérkőzése vezette le. Ezután, hogy a feszültségek végképp feloldódjanak, következett a kulturális program: vidám zenés műsor, amely a nosztalgia jegyében szórakoztatta a hallgatókat. Végül a 23 óráig tartó diszkó sportszeren már csak azok ropták a táncot, akiknek másnap már nem kellett rajthoz állniuk.

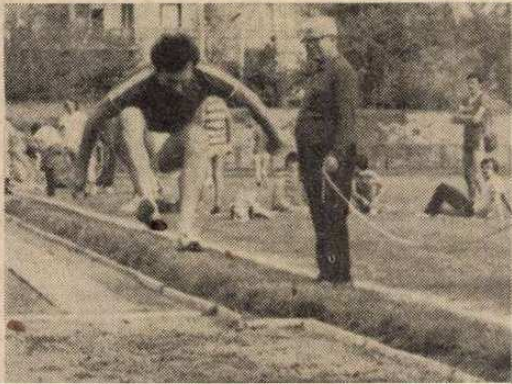
Hajrá

Vasárnap délelőtt folytatódott a küzdelmek a legjobb helyekért. Míg a felnőttek a pályán mérték össze erejüket, addig a gyerekek jól mulattak a Kristály BRT vidám műsorán. A kellemes, jó hangulatú, de a jövőre nézve sok tanulsággal szolgáló országos postás kulturális és sportnap díjkiosztással ért véget.

Czeglédi Cecília

EREDMÉNYEK:

Atlétika
100 méteres női síkfutás: 1. Turbucz Timea (Sopron), 2. Veres Lívia (Budapesti Postaigazgatóság), 3. Köves Attiláné (Debrecen).
200 méteres női síkfutás: 1. Brutóczky Judit (TIG), 2. Burai Gabriella (Pécs), 3. Fülzi Gyöngyi (Sopron).
Magasugrás, női: 1. Szemerits Józsefné (Sopron), 2. Márton Ildikó (KPSZ), 3. Nagy Zsuzsa (TIG).
Távolugrás, női: 1. Köves Attiláné (Debrecen), 2. Molnár Attiláné (Sopron), 3. Brutóczky Judit (TIG).
Súlylökés, női: 1. Bodogán Eva (TIG), 2. Tiszavölgyi Aranka (TIG), 3. Ábrahám Zsuzsanna (Pécs).

POSTÁS DOLGOZÓ

a Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Postacím: Budapest, postafiók 14. 1406
Felelős szerkesztő: BENDA ISTVÁN
Telefon: 428-777
Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó
Budapest XIII., Váci út 73. Telefon: 497-950
Levél cím: Budapest, postafiók 43. 1553
Egyszámú szám: MNB 215-51 628
Felelős kiadó: DR. JANDEK GEZA igazgató
Előfizetési díj egy évre: 18 Ft
83-4350. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0230-3701